

ЛАС СМОЛ ТАЙНАТА НА ДОМИНИК

Част 8 от „Сестрите Ламбърт“

Превод от английски: Екатерина Кузманова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Откакто се помнеше, Доминик Лоренцо бе винаги заобиколен от свои сънародници — италианци. Повечето бяха от родното градче на дедите му, разположено на брега на морето, югозападно от Рим.

Говореше с акцент и хората често го питаха:

— Емигрант ли сте? Кога дойдохте в САЩ?

— Преди известно време — отговаряше уклончиво той. Не обичаше да споделя с никого подробности от живота си.

Всъщност никой и не подозираше, че Доминик Лоренцо не е роден в Италия. Родителите му отдавна се бяха установили в Чикаго, но този факт не бе от съществено значение. Смятаха се за италианци, разговаряха помежду си на италиански, което пък обясняваше акцента на Доминик.

— Като работодател считате ли, че жените имат равни права? — го попита веднъж една дама.

Доминик имаше вид на мъж, когото всяка жена би пожелала за любовник, но не и за делови партньор.

Той бе огледал внимателно красивото ѝ тяло и бе притворил клепачи.

— В нашата компания работят и жени — гласеше тактичният отговор. Не спомена, че наемаше само италианки, надявайки се, че с израза „нашата компания“ бе изразил тъкмо това. Така или иначе, той беше собственикът, той управляваше и той вземаше решенията.

Доминик Лоренцо беше блестящ екземпляр на своята нация, само дето не беше толкова мургав и бе с по-светла коса. Без да се замисли, Микеланджело би го избрал за прототип на своя Давид. С ръст по-висок от средния, Доминик приличаше на бог, увековечен в древен храм. Жените от фамилията им тайно въздишаха по него и завиждаха на онази, която щеше да стане негова избраница.

Родителите на Доминик отдавна бяха напуснали този свят. Бе отраснал сред шумни италиански семейства, но не се бе сблизил с никое от тях повече от традиционните любезни отношения.

Беше самотник. Обичаше спокойствието, добрата храна и уюта на дома. Нуждаеше се от семейство, за което да се грижи. Притежаваше търговски нюх, а финансовата му мощ се основаваше на огромната му енергия и интелект, благодарение на които бе постигнал своето благосъстояние и независимост.

Странно наистина, но Доминик се бе развеждал два пъти. Показателно бе, че и двете му съпруги не бяха италианки. Бе истинска загадка, че мъж като Доминик се бе решавал на два пъти да сключва брак, свързвайки се с жени, които изобщо не му подхождаха. Имаше един син на име Бенджамин.

Всеки италианец държеше синовете му да растат в лоното на семейството и от малки да поемат своята отговорност. Така бе направил и Доминик. Нищо че майката на момчето беше изолирана. Явно смяташе, че е достатъчно сам да олицетворява семейството.

Мария Евънс бе жената, на чиито грижи бе поверен синът му. Доминик разчиташе на Мария Гарибалди, независимо от факта, че фамилиното ѝ име бе Евънс. И тя се бе омъжила за човек, който не бе от италиански произход. Все пак нейният италиански език бе превъзходен, а и английски говореше достатъчно добре. Бракът ѝ не бе я променил особено — начинът ѝ на мислене си оставаше традиционно италиански.

И обичаше Бенджамин. Играеше с него така, сякаш бе нейно собствено дете. Макар и около петдесетте, тя бе изпълнена с енергия и жизненост.

Но един ден, в края на лятото, докато играеше с момчето, тя се подхлъзна случайно и падна. Тригодишният Бенджамин се втурна към нея:

— Ти си ранена! Ранена!

— Да — едва успя да промълви тя, като едва потисна болката си.
— Извикай Томас. Върви при Романо. Внимавай!

Но Бенджамин тича през целия път.

Когато Романо видя момчето да тича към него само, изтръпна от ужас. Втурна се към него и го взе в прегръдките си. Бе убеден, че Мария се е пожертвала, за да не бъде отвлечен малкият. Но къде беше Томас, мъжът, който ги охраняваше?

— Мария!

Детето сочеше с пръст някъде зад гърба си, но Романо не го слушаше.

— Мария — настояваше детето. — Ранена!

— Да — отговори Романо. Знаеше, че каквото и да се бе случило на Мария, Нед Евънс бе в състояние да ги убие. Винаги бе смятал, че от него би излязъл истински италианец.

Мина известно време, преди Бенджамин да успее да привлече вниманието им и да обясни, че Мария е паднала и се е наранила. С властен жест, с чиято категоричност баща му би се гордял, той нареди на мъжете да отидат да потърсят бавачката му. Изпратиха го на горния етаж, а Романо и още двамина се отправиха да разберат какво точно се е случило. Страхуваха се, че ще открият безжизненото ѝ тяло.

Но тя не само беше жива, а дори се скара на Томас и не му разреши да я премести, докато не доведе някой, който да я прегледа на място и да реши какво е най-добре да се направи. След кратка, но шумна кавга, Романо се съгласи да потърси лекар и се свърза със службата за спешна медицинска помощ по безжичния телефон, който носеше навсякъде със себе си.

Линейката пристигна скоро. Лекарите бяха изключително търпеливи с Романо, който от притеснение бе изпаднал в особено превъзбудено състояние. Съгласиха се с Мария, че вероятно е счупена костта на бедрото ѝ, сложиха я на носилка и я откараха. Прегледът потвърди предположенията им.

Преди да дадат на Мария приспивателно и докато Том бе при нея, тя му каза на италиански:

— Повикай Фиона! Трябва да остане с Бенджамин.

И така Фиона научи за станалото в офиса си, разположен в центъра на Чикаго, на брега на реката.

Преди години управата на града беше отклонила замърсените ѝ води, така че да не се вливат в езерото Мичиган. Фиона работеше в една от сградите, накацали по брега на реката.

Работата ѝ бе свързана с обслужващата сфера. Каквото и да бе нужно да се ремонтира спешно в някоя постройка, дом, вила или офис, всичко това се осигуряваше от фирмата, чийто служител бе Фиона.

Тя бе родом от Чикаго. Ориентираше се безпогрешно и в най-заплетената ситуация, отнасяща се до оцеляване или благополучие и никога не губеше присъствие на духа.

Бе на двадесет и шест години, висока, с матова кожа, по-светла от на италианките, със синьо-зелени очи и светлокестенява къдрава коса. Беше изумително красива. Мъжете не отделяха очи от нея, но тя оставаше винаги безразлична.

Вероятно бе повече американка, отколкото италианка, но се втурваше първа да помага при нужда.

Когато Романо ѝ се обади, тя му отговори на италиански:

— Идвам веднага.

А след това се обърна на английски към шефа си:

— Беда! Майка ми е пострадала.

Кевин Макбрайд смръщи вежди и попита:

— Автомобилна злополука?

— Падане. Счупила си е костта на бедрото.

— Съжалявам. Мога ли да ти помогна? — Кевин се надяваше поне малко да спечели благоволенieto на тази недостъпна американка с италианска кръв, която непрестанно го изкушаваше.

— Благодаря. Няма нужда. — Фиона бързо драскаше нещо върху лист хартия. — Ще ти се обадя.

— В болницата ли отиваш? — Кевин се надигна от стола си. — Мога да те закарам.

— Не — Фиона му подаде листа. — Това е телефонът на братовчедка ми Анджелина. Тя знае всичко, от Чикаго е. И преди сме работили с нея. Може да ме замества, докато се върна. Ще стоя при Бенджамин.

— Името на баща ти не е ли Нед?

— Да — разсеяно отвърна тя, без да обърне внимание на странния му интерес. — Трябва да вървя.

И изчезна. Кевин се намръщи. Кой бе този Бенджамин?

Щом стигна пред дома на Лоренцо, Фиона бързо спря колата си. Макар че и преди се бе случвало да замества майка си и хората на Доминик веднага я познаха, но спазиха заповедта да проверяват всички.

— Къде е Романо? — попита ги тя на италиански.

— В къщата. Грижи се за Бенджамин. Не му дава да излиза навън.

— Предвидливо — отсъди Фиона, но се смути, когато мъжът от охраната избухна в смях.

Докато караше навътре в двора, тя си спомни, че Романо наистина бе предвидлив, макар да бе баща на единадесет деца. По последни данни. Фиона, радетел на еманципацията, поклати неодобрително глава. Единадесет деца бяха просто ритник в зъбите на този пренаселен свят.

Домът на Лоренцо с нищо не се набиваше в очите на минувачите. Бе дискретно скрит на западния бряг на езерото Мичиган, на север от Чикаго.

Личеше, че къщата някога е била вила. Останалите постройки, в които живееше персоналът на Лоренцо, датираха от същия период, в който е била строена къщата, но се виждаше, че наскоро са били постегнати, без да се пестят средства. Само богат мъж като Доминик Лоренцо можеше да си позволи подобно нещо.

Красивата желязна ограда се вписваше в местността така, че не изолираше живущите там от природата. Настилките бяха в добро състояние, а в градината бяха посадени нови дървета, които допълваха естествената простота на пейзажа.

Пътят, който водеше към къщата, не бе асфалтиран, а през стволовете на дърветата проблясваха ослепително сините води на езерото. Приглушеният шум от префучаващите по близката магистрала автомобили напомняше, че дори и това девствено кътче не можеше да бъде напълно изолирано от огромния град.

Големите прозорци на къщата, бяха с решетки, чиито метални винетки би трябвало да скрият факта, че това всъщност е добре охранявана крепост. Верандите бяха широки и удобни. Сгъваемите столове и шезлонгите също бяха едва ли не бутафорни — единственото им предназначение бе да прикриват хората от охраната, които денонощно бдяха на пост, уж излегнати на слънце.

Фиона паркира и се отправи към верандата.

— Охо! — обърна се тя към човека от охраната на име Ник. — Още ли си волен като птица или красивата Анита вече добре те е вързала?

— Работи по въпроса — произнесе той провлачено, но в същото време обходи с поглед пространството пред себе си.

— Съзнава ли какво прави? Ще бъде непрекъснато бременна.

— Точно така! — очите на Ник просветнаха закачливо.
— Трябва да поговоря с нея — въздъхна Фиона и поклати глава.
— Тя изпълнява единствено моите заповеди.
— Това не е истинска любов — предупреди го Фиона. — Това е чиста биология. За какво всъщност разговаряте вие двамата?
— Да разговаряме?!
— Да, наистина налага се да поговоря с момичето — отново сбърчи нос Фиона.
— Стара мома като теб? Че какво би могла да й кажеш? — изви вежди Ник в почуда.
— За целия свят, който за теб се простира между спалнята и кухнята.
— На теб ти трябва мъж, мила — изсмя се Ник.
— Не съм срещнала още такъв, който да си струва жертвите.
— Ще срещнеш. — Той се премести и надникна от терасата.
— Колко си сигурен! Ама че си тесногръд! Ще й го кажа на Анита.
— Опитай! Ще си умре от смях. — Ник я изгледа внимателно и продължи: — Бенджамин дотича сам да търси помощ за майка ти.
— О! — сърцето на Фиона трепна. Тя влезе в къщата и извика: — Бенджамин!
Чу се топуркане на детски крачета и на стълбите на горния етаж се появи Бенджамин.
— Фиона! — изкрещя детето. — Фиона! Тук ли си?
— Да — засмя се тя.
Личицето му се озари от ангелска усмивка.
— Тук си. А Мария?
— Тя е в болницата. Там ще се погрижат за нея — отговори тя спокойно.
— Тя падна — каза тъжно момчето.
— Ще се оправи — увери го Фиона. — Тя ме изпрати при теб.
— Много се радвам, че си тук — усмихна се то.
— Ела долу!
— Романо каза да не мърдам оттук.
— Романо! — извика Фиона.
Романо се появи до Бенджамин и й кимна приятелски.
— А, вече си тук!

— Както виждаш. Може ли Бенджамин да слезе долу? Чисто е. А подушвам, че и обедът е готов.

Виждаше се, че младият мъж приема твърде насериозно задълженията си.

— Може — кимна той.

Бенджамин слезе тичешком по стълбите, като внимателно се държеше за перилата.

— Краката ми са още мънички — оплака се той и едва достигна Фиона да я прегърне.

— Напротив. Справи се чудесно със стълбите. А след време ще пораснеш и краката ти ще станат дълги като на Романо.

— Не — възрази Бенджамин. — Ще станат дълги като на татко.

Романо тактично се оттегли, уверен, че момчето е в сигурни ръце.

Фиона никога не беше срещала Доминик. В къщата нямаше негови снимки. Около персоната му витаеше някаква загадъчност. Избягваше журналистите и никога не даваше интервюта.

Като малък мъж със самочувствие, който добре знае мястото си, Бенджамин спря и се усмихна лъчезарно на Фиона:

— Радвам се да те видя.

— Благодаря. Благодаря ти и за вниманието, което си оказал на майка ми.

— За нищо — отвърна момчето тържествено. — Ще обядваш ли с мен?

— Като пораснеш ще бъдеш истинска заплаха за всяка майка на красиво момиче — замислено отговори Фиона.

Бенджамин не реагира на репликата ѝ, явно приел в себе си, че възрастните често говорят безсмислици. Ако бе нещо важно, Фиона би го обяснила по-простичко. Тя умееше да обяснява. Беше винаги добра с него. И той я харесваше.

Слязоха до хола и се отправиха по коридора към кухнята, разположена в крилото със сервизните помещения. Там пълновластна господарка беше една приятна жена в напреднала възраст, някъде около петдесетте. Беше превъзходна готвачка, чиито ястия доставяха наслада на всички в къщата. Казваха ѝ „Мами“.

Беше мила и винаги имаше много работа. Върху неизменните си рокли в сиво, слагаше фина бяла престилка. Не носеше дори червило и

единственото ѝ украшение бяха чифт обеци във формата на капки, които се поклащаха при всяко движение на главата ѝ. Косата ѝ, черна и лъскава, бе опъната назад и пристегната в нисък кок.

Имаше две помощнички, по-млади от нея, на които възлагаше приготвянето на по-лесните ястия. Помагаха ѝ и при приготвянето на храната за вечеря и за празничните дни. Двете помощнички бяха мълчаливи и послушни. Нищо не пропускаха и винаги изпълняваха нарежданията ѝ.

— Здравей, Мами — поздрави я Фиона.

— Фиона! — зарадва ѝ сетя. — Обади се Томас. Все още наместват костите на майка ти. Баща ти е там. Няма нужда да ходиш и ти. Казал е да стоиш при Бенджамин, а при него ще остане Томас. Разтревожена ли си?

— Малко. По-добре е, че съм тук. Татко ще се погрижи. Няма нужда и Томас да стои при него.

— Лоренцо му нареди така.

— Дойдох, защото мама ме помоли да наглеждам Бенджамин — напомни ѝ Фиона. — Само за днес:

Мами се обърна и я изгледа враждебно.

— Томас ще отиде у вас с баща ти — рече тя. — Той е добър човек и ще му помогне.

— Ще му предам думите ти.

Мами се замисли и кимна:

— Този път може!

Фиона се засмя, а Мами изненадано вдигна глава, сякаш не можеше да проумее причината за смеха ѝ.

— Трябва да се намери някой, който да се грижи за Бенджамин постоянно — заяви Фиона. — Аз си имам работа. Не мога да отсъствам дълго.

Мами се намръщи и се обърна към Бенджамин:

— Сядай, сядай, Бенджамин. Изми ли си ръцете?

— Да, госпожо — отправи ѝ той един от своите херувимски погледи.

— Не, не си ги измил добре! — отсече Мами. — Върви да се измиеш. И ти, Фиона.

Фиона погледна момчето, което се бе намръщило, и тихо го попитана английски:

— Как ли разбра?

Бенджамин вдигна рамене.

Влязоха в банята, разположена до библиотеката, където имаше специално високо столче, на което можеше да се покатери Бенджамин, за да се измие.

Не беше лесно да се изяде количеството храна, която им бе сервирана. Мъжете я поглъщаха с такъв апетит, че Фиона едва успя да устои на изкушението. Фиона и Бенджамин се хранеха, макар и не толкова лакомо, но станаха от масата попреяли. Отидоха на задната веранда и седнаха на обичайните места за кухненския персонал. Момчето уморено се отпусна и заспа.

Не след дълго се появи Романо и кимна доволно при вида на спящото дете.

— Ще го занеса горе — рече той.

— Мама казва, че не спи нощно време. Затова се мъчи да го държи буден през деня.

— Къде да го занеса?

— В библиотеката. Ще го оставя да поспи около четиридесет и пет минути. След това ще го събудя и ще отидем на разходка.

— Защо не позвъниш в болницата и да поговориш с баща си?

— Добре. Благодаря ти.

Романо нежно вдигна спящото момче и го пренесе през вратата, която Фиона задържа отворена. После тя избърза и отметна завивката на канапето. Романо сложи момчето и го зави. То дори не помръдна.

Фиона се обади в болницата и поговори с баща си. Естествено говореха на английски. Баща ѝ знаеше само няколко любовни думи на италиански.

— Как сте? — попита го тя. — Всичко наред ли е? Как е мама?

— Още наместват счупеното — въздъхна баща ѝ. — От време на време излиза по някой от екипа и ми съобщава, че всичко върви добре. Ненавиждам тези моменти!

— Искаш ли да дойда? — повиши Фиона глас.

— Не.

— Чувстваш ли се добре? — настоя Фиона. — Трябвам ли ти там?

— Не, мила. Не се занимавай с нас. Пък и аз не съм сам. Наоколо се въртят цели рояци роднини, а Томас се държи така, сякаш носи

лична отговорност за майка ти. Добро момче е. Ти стой с Бенджамин. Ще се видим довечера. А, не. Забравих, че ще стоиш там и вечерта.

— Не — смръщи вежди Фиона. — Ще мина през болницата на път за вкъщи.

Приключиха набързо разговора и вече успокоени се сбогуваха. Фиона приседна още с ръка върху телефонната слушалка. Защо баща ѝ настояваше да не ходи? По време на обедата и Мама спомена нещо подобно. Откъде бяха толкова сигурни, че ще остане и през нощта?

Фиона стана и се върна в библиотеката. Бенджамин спеше дълбоко. Това дете всички толкова го обичаха! Усмихна се. Щеше да го остави да поспи още двадесет и пет минути, преди да го изведе навън, за да го умори така, че да може да спи през нощта. Бе нещо обикновено тригодишните малчугани да изпитват желание да лудуват нощем, а през деня да заспват в неподходящо за сън време. Още един начин, по който хлапетата наказваха родителите си и ги довеждаха до пълно изтощение.

Фиона се отпусна в едно кресло. Къщата беше много тиха. Някъде отдалеч се носеше бученето на движещите се в надпревара коли по магистралата, чуваше се плискането на вълните и свистенето на вятъра из листата на дърветата. Спокойствие я обгръщаше отвсякъде. Тя се унесе и неусетно заспа.

Така ги намери и Доминик. Той стоеше и се взираше в сина си. След това премести поглед към спящата жена... не, момиче. Значи това беше дъщерята на Мария!

Той се загледа в нея. Спеше. Беше много, много красива. Косата ѝ, леко разрошена. Тънки кичурчета се бяха измъкнали от шнолата и се виеха около ушите и по слепоочията в прелестни къдрици.

Беше бледа. Миглите ѝ бяха тъмни и плътно скриваха очите. Какъв ли бе цветът им?

Ръцете ѝ почиваха в скута. Красиви ръце. А гърдите ѝ биха съблазнили всеки мъж с прелестната си закръгленост. Краката ѝ бяха самата изящност.

В миг я пожела.

Ами тя беше съвсем млада! Не, не беше момиче, а млада жена. Фиона Евънс, дъщерята на Мария... Двадесет и шест годишна, доктор по икономика, действащ специалист по маркетинг. Макар и да

изглеждаше миловидна като дете, бе достатъчно зряла, за да е загубила вече целомъдреното си. Запита се колко ли любовници бе имала.

Мисълта, че някой мъж опипваше прекрасното ѝ тяло, подразни Доминик. Огледа я още веднъж от глава до пети. Ръцете му потръпнаха.

Отклони поглед, но това не помогна. Тялото му реагира по недвусмислен начин на присъствието ѝ.

Доминик би желал да коленичи и да я вземе в прегръдките си, да я притисне и да усети мекотата на гърдите ѝ. Представи си как я целува.

Не, не можеше да си позволи приключение с дъщерята на Мария. Налагаше се да я избягва. Беше самото изкушение.

Но краката му просто отказваха да помръднат. Стоеше там, загледан в спящото момиче, смутен и разтревожен от необяснимия копнеж, който го бе завладял.

ВТОРА ГЛАВА

Фиона сънуваше. В съня си бе русалка, отпуснала се върху вълните, опиянена от ласките им. Изведнъж усети как някакъв моряк, излегнал се на скалата, я съзерцава. Но обожанието му бе гибелно. Нали русалките и моряците не бива да се свързват. Не беше ли така и в Андерсеновата приказка? Тогава за какво бленуваше? Опита се да проследи с очи играта на вълните, за да се спаси от изпепеляващия му страстен поглед.

Не успя да потисне вълнението си и смутено усети как я обзема необясним ужас. Направи опит да изчезне под водата, но бе хваната в... нечии мрежи?! Извика уплашено и морякът изчезна, сякаш се разтопи в небитието. Отново бе сама сред самотата на морската шир...

Пробуди се тъжна, със странното усещане, че е загубила нещо безкрайно ценно...

Опомни се и си спомни, че се намира в дома на Лоренцо, излегната в едно кресло в библиотеката. Опита се да се потопи отново във вълшебната атмосфера на съня, но не бе останало нищо, освен меланхолията в душата ѝ. Изпита болка и тъга.

Приседна мълчаливо, опитвайки се да прогони лика на моряка. Моряк? Колко нелепо! Смешно дори!

Погледна към спящия Бенджамин, а след това — циферблата на часовника. Велики боже! Бе проспала цял час! Бенджамин нямаше да мигне тази нощ. Не ѝ завиждаше на нощната бавачка.

Фиона се надвеси над момчето.

— Хей, мързеланко, докога ще се излежаваш?

— Аз се събудих веднъж, но ти спеше — отговори ѝ то с усмивка. — Не исках да те будя.

Фиона се засмя.

— Искам бисквитки.

— Ще попитаме Мами. — Фиона го поведе към банята.

В кухнята Мами ѝ заяви:

— Ще останеш тук и през нощта. Лоренцо каза, че момчето се нуждае от някой до себе си. Говорил е с баща ти и той се е съгласил.

— Но аз не съм съгласна! — Фиона не вярваше на ушите си. — Нали утре съм на работа! Трябва да се прибера у дома. Искам да се преоблека. Искам да видя майка ми...

От къде на къде баща ѝ си позволяваше да решава вместо нея!

— Ник отиде до вас и ти донесе някои дрехи — отговори ѝ Мами.

— Какво?! — избухна Фиона.

Мами я изгледа така, сякаш не бе с всичкия си.

— Дрехите ти са в стаята до тази на Бенджамин.

Фиона отчетливо произнесе отговора си на английски:

— Никому не съм давала разрешение да взема вещите ми, нито искам да оставам, където и да било! Имам си работа.

— Съобщихме на шефа ти, Кевин Макбрайд — отговори на майчиния си език Мами. — Хм, що за име!

— Кой му съобщи?

— Баща ти. Казах ти, че Лоренцо разговаря с баща ти.

— Баща ми не ми нарежда как да постъпвам — процеди през зъби Фиона.

— Но Лоренцо обикновено го прави — високомерно отговори Мами.

— Не желая и няма да остана тук през нощта! Намерете някой друг.

— Упорита си — недоволно рече Мами.

— Казах ти какво да направиш — стрелна я Фиона намръщено.

Мами едва прикри усмивката си. Май нямаше смисъл повече да спори.

С пакет бисквити и бутилка плодов сок тригодишният малчуган и новата му бавачка излязоха на двора, за да се опитат с игри да компенсират допълнителните четиридесет минути сън.

Тичаха, играха и се смяха. Бенджамин показа на Фиона къде беше паднала майка ѝ.

В това време Доминик Лоренцо ги наблюдаваше от един отворен прозорец. Забеляза тъгата по лицето на Фиона, когато стана дума за майка ѝ. Върна се в къщата и повика Ник.

— Пригответи малката кола. Госпожица Евънс трябва да отиде да навести майка си в болницата.

След това се изкъпа, преоблече се и излезе. Когато Фиона и Бенджамин се върнаха у дома, завариха там само Романо.

— Трябва да тръгвам — уведоми го тя.

— Ник ще те откара до болницата.

— Отивам си у дома и мога сама да карам колата си — отсече тя.

— Колата ти се нуждае от ремонт. Закарахме я в гаража.

— Кой ви нареди?

— Лоренцо — усмихна се Романо.

— Но това е моята кола! Не съм разрешавала никому да я ремонтира. Върнете я обратно.

— Но...

— Веднага!

— Не разбирам защо жените създават толкова неприятности — едва чуто промърмори той.

— Искам си колата!

— Спокойно, спокойно. Ще се обадя — и той излезе от стаята.

Когато се върна, съобщи:

— Открили са някаква голяма повреда в колата ти. Разглобили са я, а механикът се е наложило да излезе за малко. Не можеш да я караш днес.

— Къде е Лоренцо?

— Той не ни казва къде ходи — вдигна рамене Романо.

— Не е ли тук?

— Не.

— Само не ми разправяй, че не е оставил телефон, на който да може да бъде намерен — Фиона си пое дълбоко дъх и го изгледа заплашително.

— Само ако е нещо изключително... — направи гримаса на досада Романо.

— Случаят — рече категорично Фиона — е изключителен.

Романо разбра, че трябва да отстъпи.

— Ще го потърся, но Лоренцо няма да се зарадва особено, че го безпокоим.

— Ако възнамерява да се държи с мен като с бяла робиня, така ще го обезпокоя, че ще ме помни цял живот.

— Не те съветвам да ядосваш Лоренцо — опита се да я усмири Романо.

— И аз не го съветвам да ме пренебрегва и да ми налага мнението си!

Романо впери безпомощно поглед в тавана, сякаш се молеше да запази търпение и излезе от стаята.

— Романо ли те ядосва? — внезапно попита Бенджамин.

— Малко.

— Виждал съм татко ядосан — съобщи момчето. — Прави го... чудесно.

— Представям си.

— Томас казва, че когато е ядосан, татко бълва огън като... като дракон.

— Така правя и аз — увери го Фиона.

Бенджамин я изгледа с любопитство, без да се притесни особено от изявлението ѝ.

Интересно. Бенджамин бе виждал баща си разгневен, но това не бе го уплашило.

В стаята се появи Романо с безжичен телефон и го подаде на Фиона.

— Иска да говори с теб — каза ѝ.

Фиона забеляза игриви пламъчета в очите му. Взе слушалката и започна заплашително:

— Искам веднага да получа колата си!

— А, мис Евънс — каза Лоренцо на италиански. — Романо е приготвил малката кола за вас, за да можете да отидете в болницата. Благодаря ви, че се съгласихте да останете довечера с Бенджамин. Ако имате нужда от нещо, обърнете се към Мама или към Романо. И затвори.

Фиона пое дълбоко дъх, обърна се и изкрещя на Романо:

— Исках да говоря с него, а той затвори!

— Така ли направи?!

— Потърси го отново! — изръмжа Фиона. — Набери пак номера!

— Няма да отговори — опита се да ѝ обясни внимателно Романо.

— Той реши проблема за себе си.

Фиона сви юмруци и прехапа устни.

— Аз не съм негов служител! Той открадна колата ми и...

— Колата е готова — надникна Ник в стаята. — Искаш ли да тръгваш?

— Моята кола ли? — Фиона бавно се извърна.

— Не. Малката кола. Ще те откарам да видиш майка си.

— Веднага щом си опаковам багажа! — И тя излетя от стаята.

— Не можеш да оставиш Бенджамин сам през нощта — застигна я гласът на Романо.

— Той си има баща — изгледа го хладно Фиона.

— Но той не е тук.

— Той е... ужасен автократ.

— Не знам какво значи тази дума.

— Прави каквото си иска — поясни тя.

Романо кимна, сякаш винаги го бе знаел.

Фиона погледна Бенджамин. Бе толкова малък. Бе тичал по пътя до къща, за да намери помощ за майка й...

— Отивам при майка ми в болницата — каза му тя. — Ще й нарисуваш ли нещо?

— Ще се върнеш ли при мен?

— Да — отговори тя.

Бенджамин се засмя, а двамата мъже се подсмихнаха.

Тя ги изгледа смразяващо и излезе. Отиде в стаята, съседна на спалнята на Доминик. Не приличаше на стая обитавана от жена. Дали не беше на Доминик?

Надникна в шкафа. Да, така беше. Стаята бе подредена семпло. Леглото бе широко и удобно.

Излезе и надникна в стаята от другата страна на детската. Чудеше се как ли изглежда Доминик Лоренцо. Аха, ето една снимка. Същински Мусолини — диктаторът от времето на Втората световна война.

В другата стая върху шкафа бяха подредени тоалетните й принадлежности така, сякаш тя от години живееше там. Ако бе работа на Ник, бе свършена доста старателно. Бе запомнил свършено точно как бяха разположени същите вещи у дома й.

Фиона отвори гардероба. Дрехите й също бяха окачени. В един от куфарите бе останало неразопаковано единствено бельото й. Ник не бе го докосвал. Интересно. А как ги беше пъхнал в пакета?

Тя взе един душ и се преоблече. Лятото бе към своя край, пък и от езерото повяваше хлад. Взе якето си и слезе на долния етаж.

Бенджамин тъкмо привършваше рисунката си. Фиона приседна до него и го помоли:

— Разкажи ми какво си нарисувал.

Бе се опитал да пресъздаде историята с падането на майка ѝ.

— Хубава картина — похвали го тя.

— Кажи ѝ по-бързо да оздравява.

— Добре.

— И... — Бенджамин я изгледа изпод вежди и продължи: — Да се върне скоро.

— Да.

— Мами приготвя вечерята на малкия — каза Романо. — Аз ще го нахраня.

— Аз ще се нахраня сам!

— Същият като баща си е — засмя се Романо.

— Прилича на всички вас — заяви Фиона.

Мъжете се разсмяха невинно.

„Малката“ кола се оказа масивно черно чудовище. Не, не беше лимузина. Не привличаше погледа с елегантен дизайн. Объркана, Фиона огледа колата. Вероятно беше бронирана. Ник отвори вратата и я покани да се качи. Да бъде неин шофьор, очевидно му доставяше неизмеримо удоволствие.

Музиката, която звучеше, бе от италианска опера. Фиона се чудеше защо ли Доминик просто не се премести да живее в Италия. Тук беше Америка и той бе длъжен да се остави да бъде асимилиран. В Рим можеше да бъде римлянин, но тук... Щом живееше в Америка, Доминик трябваше да действа и да се държи по американски.

Всички, наети в къщата му, бяха италианци и разговаряха на италиански помежду си. И храната беше италианска. Колата не беше италианска, но затова пък в нея звучеше музика от опера на Верди. Фиона намираше, че Лоренцо прекалява с италианското си самосъзнание.

Когато пристигнаха в болницата, черната кола привлече вниманието на персонала и пациентите, които влизаха и излизаха през

главния портал. Още повече, че и Ник паркира на забранено място. Ако Лоренцо искаше да запази анонимност, помисли си Фиона, не би трябвало да се движи с такава кола.

Ник заобиколи и ѝ помогна да слезе. Не изглеждаше особено притеснен от факта, че е паркирал неправилно.

— Не е нужно да ме охраняваш — заяви Фиона. — По-добре паркирай някъде другаде — посочи му тя знака „Паркирането забранено!“.

— Знаците са за простосмъртните — намръщи се Ник.

Качиха се заедно с асансьора. Във фоайето кимна на тълпата роднини от фамилиите Евънс и Гарибалди. Всички отговориха на поздрава ѝ и се спуснаха да я прегръщат и да ѝ засвидетелстват обичайната за случая загриженост. Италианските ѝ роднини бяха емоционални, а американските — по-сдържани. Всички бяха изтощени от бдението. Изтегнат на едно кресло, баща ѝ дремеше. Томас стоеше до него на стража и зорко наблюдаваше всичко наоколо.

— Майка ти е добре — усмихна ѝ се той. — В стаята си е. Можеш да я видиш.

Фиона се почуди за миг дали разрешението на Томас бе съгласувано с лекарите. Наведе се, целуна баща си и последва Томас към стаята, където лежеше майка ѝ.

— Ще те чакам тук — обади се Ник.

— Благодаря — отговори през рамо Фиона.

Не можеше да потисне възмущението, което се надигаше у нея. Баща ѝ би се почувствал оскърбен, ако разбереше, че хората на Лоренцо го охраняват. От какво? Та той бе възрастен мъж, способен да се грижи сам за себе си, за съпругата си и за дъщеря си.

Забеляза погледите, които дежурната сестра хвърляше крадешком, още щом влязоха в коридора, но Томас сякаш нищо не забелязваше. Сестрата ѝ кимна и я подкани да влезе.

— Госпожо Евънс, имате посетител.

Мария бавно отвори клепащи. В носа ѝ влизаха някакви тръбички, а през пластмасова маска ѝ подаваха кислород.

Фиона трепна, като видя майка си в това положение. С мъка сдържа сълзите си и нежно пое ръката ѝ.

— Обичам те — прошепна ѝ тя.

Майка ѝ втренчи очи в нея и също се усмихна. После отново ги затвори.

— Можете да останете пет минути — каза сестрата. — Тя наистина няма нужда от внимание. Вече е по-добре. Счупването ѝ е лошо, но лекарите се справиха блестящо. Операционните сестри още обсъждат случая.

— Радвам се, че екипът е бил добър. — Фиона обичаше да разговаря на английски и го правеше почти винаги. Подаде рисунката на Бенджамин на сестрата и ѝ обясни: — Това е от Бенджамин за майка ми. Той е тригодишен. Бил е с нея, когато...

— Грижи се за Бенджамин! — тихо произнесе майка ѝ, но остана със затворени очи.

Фиона трепна и я погледна с изненада. Бе помислила, че се е унесла под въздействието на лекарствата и не ги чува. После попита подозрително:

— Идвал ли е Лоренцо?

— Лоренцо? — Сестрата се мъчеше да си припомни, къде е чувала това име.

Фиона махна с ръка:

— Няма значение, оставете.

— Може би ще дойде по-късно — усмихна се сестрата.

— Баща ми как го прие, много е чувствителен?

— Погрижихме се за него, бъдете спокойна. Момчето с него го държи под наблюдение. И аз бих искала някой да се грижи така за мен.

— Освободете го, баща ми вече е приел новината и няма от какво да се притеснява.

— Опитях — призна сестрата. — Но той не говори английски. Добросъвестно изпълнява задълженията си, както му е наредено. Роднина ли ви е?

— Не.

— Знаете ли, не е нужно да идвате в часовете за посетители утре — каза след малко сестрата. — Майка ви ще се чувства много изморена през следващите няколко дни. В момента ѝ даваме обезболяващи, но когато ги спрем би било добре да бъдете повече около нея.

— Не ми е леко да я гледам как страда — намръщи се Фиона.

— Приемете го като процес на оздравяване.

— Оптимист сте.

— Виждала съм чудеса — замислено изрече тя. — А операцията на майка ви бе изпълнена блестящо. Ще се възстанови напълно. Дори ще може да подскача на този крак.

— Радвам се, че вие сте с нея — усмихна се с благодарност Фиона.

— Правим каквото е по силите ни — отвърна сестрата.

Фиона нежно целуна майка си и се отправи към вратата.

— Ще се грижим добре за нея — застигнаха я думите на момичето.

— Сигурна съм. Никога преди не е била болна.

— Майка ми е същата — сподели сестрата.

Баща ѝ още спеше. Фиона не искаше да го буди.

— Ще му кажеш ли, че съм идвала — попита една от лелите си.

Преди тя да успее да кимне, се чу гласът на Томас:

— Аз ще му кажа.

Фиона го погледна и се усмихна. Забавляваше я фактът, че бе заблудил медицинската сестра, че не разбира английски.

— Много ти благодаря — отвърна му тя на италиански.

— Правя го заради Мария, но всъщност Лоренцо ме прати тук.

Отново този Лоренцо! Какво, на благодетел ли се правеше?

— Би могъл да си тръгнеш — и тя кимна с глава към роднините си. — Те са тук.

— Не, ще остана.

— Сестрата те е харесала — закачи го тя.

— А, онази, която е в стаята на майка ти. Знам, но тя не говори нашия език.

— Томас! — възмути се Фиона. — Та ти говориш прекрасно английски!

— Само когато ми се налага да общувам с някой, който не знае нашия език.

— Но тя не знае италиански!

— Знам, проверих. — Томас изгледа дяволито Фиона. — Подхвърлих, че фигурата ѝ е... доста съблазнителна. Тя не ме разбра и попита какво съм казал.

— Засрами се!

Той я изгледа отново и се усмихна. Какъв мъж! И поведение достойно за хората на Лоренцо.

Ник съпроводи Фиона до колата, край която вече ги чакаше представител на пътната полиция.

— Не се намесвай, аз ще се оправя! — нареди ѝ Ник. — Ако трябва да кажеш нещо, кажи го на италиански.

Ник внимателно я изчака да се намести на задната седалка.

— Добър вечер, господин полицай — каза той на италиански. — Благодаря ви, че охранявате колата ни. — Той отвори вратата и понечи да седне на шофьорското място.

— Спри! — нареди полицаят също на италиански.

— О! Вие говорите италиански?! Стори ми се, че сте германец. Откъде сте научили езика?

— От баща ми. А вие сте длъжен да спазвате знаците или ще останете без книжка. Във всички случаи заслужавате глоба. Покажете ми документите си.

— Е, на всекиго може да се случи — вдигна рамене Ник.

Фиона почувства задоволство от постъпката на полицая. Ако Ник просто бе намерил фиш за глоба върху предното стъкло на колата, би го приела за обичайно. Но сега се зарадва, че се намери човек, който да го постави на мястото му. Не ѝ допадаха хора, които заобикаляха закона сякаш са миропомазани.

Ник я върна без други неприятни произшествия в къщата на Доминик. Не бе забравила молбата на майка си на всяка цена да се погрижи за Бенджамин. Беше се примирила, че ѝ се налага да остане с него.

Доминик се прибра чак към два часа след полунощ. Кимна мълчаливо на охраната и влезе в кабинета си, като затвори тихо вратата след себе си. Дочу, че някой пее. Английска приспивна песничка. Проследи откъде идва звукът и се промъкна в спалнята. Пееше Фиона.

Беше седнала в неговото огромно кресло. В скута ѝ се бе свил Бенджамин и ѝ пригласяше от време на време.

На меката светлина от нощната лампа косата ѝ проблясваше, разпръсната в немирни къдрици. Бе облечена в дълга нощница, върху

която бе сложила плюшен бледолилав пеньоар. Краката ѝ бяха боси. Сигурно бяха замръзнали от студ. Прииска му се да ги вземе в горещите си ръце и да ги стопли.

Тази мисъл порази Доминик и той се намръщи.

Погледна я отново, по-критично. Не можеше да отрече, беше изключително красива. Почувства ревност към сина си, отпуснал тялото си в прегръдките ѝ.

Бенджамин се намести и се отпусна полека, унасяйки се в сън.

Доминик забеляза усмивката, която тя отправи към сина му. Фиона не помръдна. Вероятно момчето бе твърде тежко, за да го вдигне и да го отнесе в леглото му. Дали не очакваше помощ от някой от мъжете в къщата?

Доминик не би желал да позволи някой да я види така — по халат и с боси крака. Той се размърда, за да ѝ подсказе присъствието си. Тя стреснато вдигна глава и го погледна. Не бе очаквала появата му, а не бе го усетила кога се е промъкнал през откренатата врата. Той мило ѝ се усмихна и каза на италиански:

— Капризничии нощно време, нали?

Тя го гледаше като хипнотизирана. Това значи беше Лоренцо! Оказа се, че всемогъщият диктатор е този прекрасен мъж?! Не бе по-възрастен от тридесет и седем. Беше красив и излъчваше сила и властност. Приблужи се към нея. Май ѝ беше казал нещо, но не го беше чула.

— Шшт! — предупредително вдигна пръст към устните си тя.

Нима се бе осмелила да му нарежда какво да прави?!

Той се усмихна.

Нещо сякаш я проряза. Странно усещане — нещо средно между ужас и блаженство.

Очите ѝ му се сториха огромни. Бяха сиво-зелени, а ресниците ѝ по-тъмни от цвета на косата. Устните ѝ бяха полуотворени от изненада и смущение. За миг той си я представи как би изглеждала в леглото му.

Такава значи беше дъщерята на Мария...

— Да го взема ли?

Тя кимна и сложи момчето в ръцете му. Докато бе наведен над нея, очите им се срещнаха. Испита особено усещане и бързо сведе поглед към сина си.

В този миг Доминик я пожела страстно.

— Внимателно — едва събра сили да прошепне Фиона. — Току-що заспа. Ако направите рязко движение, ще се събуди отново.

— Е, след този дълъг сън след обяд. — Усмивката му показваше, че се забавлява, че я бе заварил да спи.

Фиона го изгледа поразена. Внезапно споменът за странния сън проблесна в съзнанието ѝ. Морякът! Значи негови са били тихите стъпки по килима. Беше я видял. Тя го бе усетила и се бе почувствала като русалка, която се люшкеше върху вълните на нечий таен копнеж.

Доминик протегна внимателно ръце и пое детето. Без да иска, я докосна. Удивително усещане! Той въобще не мислеше за сина си, когато притисна леко гърдите ѝ, поемайки спящото момче.

Стаеното очакване избухна в тялото на Фиона при допира на ръцете му и тя го изгледа унесено.

Доминик вдигна момчето. Обърна се и ѝ хвърли поглед през рамо, който тя не знаеше как да изтълкува.

— Ще се върна след малко. Денят не бе приятен за теб. Сигурно си много изморена...

Мисълта, че Доминик би могъл да вдигне и нея на ръце, я изпълни със страх. Уплаши се, че може да припадне от толкова вълнение. Сложи ръка върху челото си и се изправи.

Доминик сякаш изпита леко разочарование. Спря пред вратата и изчака да я отвори по-широко. Би могъл да се справи и сам, но искаше отново да я усети близо до себе си. Проследи я с усмивка.

Фиона пристегна колана на пеньоара си и тръгна пред него, за да оправи леглото на Бенджамин.

Доминик я последва в детската спалня и внимателно положи детето върху леглото.

— Лека нощ, господине — прошепна Фиона, изпълнена с непреодолим копнеж по него.

— Лека нощ — отвърна ѝ Доминик вече излязъл в коридора.

— Тихо!

Доминик се усмихна на загрижеността ѝ и я изпрати с поглед, докато тя не изчезна зад вратата на стаята си.

Господи, защо жените усложняваха толкова живота на мъжете и смущаваха покоя им...

ТРЕТА ГЛАВА

На зазоряване Доминик се пробуди. Бързо възстановяваше силите си. Нямаше нужда от много сън. Беше дисциплиниран още от дете. Притежаваше много силна воля. Скочи и отиде до прозореца. Стоеше полугол и се взираше в утринната мъгла, която се вдигаше над водите на езерото в хладния въздух. Тя пълзеше на талази през стволовете на дърветата и храсталаците.

Гледката му се струпаше някак призрачна и извън времето. Мъгла обвиваше всичко наоколо и пейзажът изглеждаше някак тайнствен. Сякаш всеки миг щяха да се появят рицари на коне, отпразвили се към древен замък, където живееха прелестни невинни девойки, чиито сърца трябваше да бъдат завладени...

Но романтиката нямаше място в неговия живот. Той беше потискащо скучен. Низ от дни без обич, безкрайни разочарования и проблеми...

Доминик въздъхна и навлече анцуга си, обу маратонки и се приготви за сутрешното си бягане. Отвори малкия хладилен шкаф и извади картонена кутия портокалов сок, сипа си чаша и отпи. Протегна се и раздвижи ръце и крака. Слезе по стълбите, кимна на хората от охраната и мълчаливо излезе навън.

Редовната му обиколка. Задължителната тренировка. Тичайки през дърветата, той се спусна към брега.

Тичането приятно го възбуждаше. Чувстваше се освободен и изпълнен с енергия.

В мъгливото утро птиците се бяха изпокрили. На фона на шума на профучаващите в далечината коли се чуваха единствено стъпките му по тревата. Дишаше леко. Чувстваше се жизнен.

Когато се върна у дома, Доминик започна да съблича навлажнените си дрехи, още докато се изкачваше по стълбите. Погледът му се спря на вратата на Фиона. На Фиона? Та това бе неговият собствен дом. Спря. Спомни си мекотата и топлината на

тялото ѝ, отпуснато в креслото. Бавно приближи към затворената врата.

— Добро утро, татко! — беше синът му. Стъписан, Доминик надникна през откренатата врата и видя, Бенджамин да седи върху пода на стаята си сред елементите на любимия си конструктор „Лего“.

— Защо си станал толкова рано?

— Нали и ти си станал?

Доминик влезе в стаята и се усмихна на момчето.

— Къде е Фиона?

— Влязох — посочи Бенджамин междинната врата, която бе отворена, — но тя още спи.

Доминик стрелна с поглед вратата.

— Може би се е събудила. Ще надникна — пристъпи той в стаята.

Разкошните ѝ къдрици бяха разпилени върху възглавницата. Спеше свита на кълбо в утринния хлад, завита с леко одеяло. Необяснимо бе желанието му да затвори вратата и да пристъпи към леглото ѝ.

— Видя ли? — Бенджамин бе до него и сочеше с глава спящата жена. — Спи.

— Снощи я държа будна до късно — упрекна го баща му.

Момчето извърна глава и го погледна.

— Ами нощем... е по-различно и аз съм сам, затова.

Доминик изгледа учудено сина си. Май и той чуваше нощно време препускането на рицари и феи.

— Да — отговори му. — По-различно е.

Фиона се размърда в леглото, разбудена от мъжкия глас в стаята ѝ. Прозя се и протегна голите си ръце. Но разбрала, че някой се приближава към леглото ѝ, тя извика:

— Не! Още не съм станала...

Бенджамин, който следваше баща си, се закова на място, изпълнен с любопитство.

— Защо не разрешава? — попита го учуден.

— Бенджамин? — долетя гласът ѝ от леглото.

— Нали вече си будна! — радостно провъзгласи малкият и се затича право към леглото.

— Почти...

Фиона се понадигна и седна. Усмихна се на детето, което не бе забелязало, че баща му тихо е отстъпил в другата стая.

— Виждаш ли, татко! Тя е будна! — Бенджамин се обърна назад.
— Татко?

Татко? Очите на Фиона се разшириха от учудване. Тя бързо легна и се зави. Бенджамин изтича в съседната стая.

— Отишъл си е.

— Той беше ли тук? — попита го Фиона.

— Да, но си е отишъл.

Не можеше да повярва, че Доминик е влязъл в стаята ѝ без разрешение. Вероятно Бенджамин имаше предвид, че е бил в неговата стая. Така трябва да е било. Фиона вдигна одеялото до брадичката си и попита:

— А ти, много рано си станал!

— Ами, да — въздъхна той като дете, на което възрастните често правят забележки, щом наруши разписанието си.

— Само шест и половина е — забеляза Фиона.

— Гладен съм.

— Май ти се е развалил часовникът.

— Моят часовник?

— Да — обясни му тя. — Часовникът, който те кара да се събудиш, да ядеш, да спиш...

— Къде се намира той?

— Предполагам, че е в главата ти. Ела насам. Искам да чуя дали тик-така.

Бенджамин се покатери на леглото и се сгуши до младата жена. Тя го зави. След минута момчето се размърда, но Фиона го укроти:

— Шшт! Слушам часовника ти.

Бенджамин се отпусна тихо и след малко заспа.

След като се изкъпа и облече, Доминик отново приближи до стаята на сина си. Не се чуваше нито звук. Той се промъкна вътре и стигна до фаталната междинна врата. Внимателно се огледа и застана на прага. Синът му спеше в прегръдките на Фиона. Какво щастливо дете! И тя бе заспала. Ама че сънливци.

Прекося обратно стаята и тихо излезе в коридора. Слезе на двора, отключи сребристосивата си кола и потегли.

На горния етаж Фиона чу заглъхващия шум на двигателя и разбра, че Доминик е заминал за града. Какво бе гледал толкова време в стаята на Бенджамин? Защо бе стоял толкова дълго? Ако бе видял спящото дете в ръцете ѝ, със сигурност не би одобрил това. Беше спартанец по дух. И може би държеше след шестгодишна възраст момчето да бъде възпитавано по-строго, като войник, далеч от ласките на майка си.

Лежеше, замислена за този странен човек. Дали щеше да се сближи с нея, или щеше да я отбягва? Не! По-добре да си мисли за нещо друго.

Фиона планира един изтощителен ден за Бенджамин, за да спи спокойно през следващата нощ. Трябваше по някакъв начин да изразходва енергията на малкото му телце. Нямахше да има следобеден сън. Щеше да скача целия ден, да тича, да играе, освен по времето, когато се хранеше. Щеше да го сложи да си легне в осем вечерта и той сигурно щеше да спи до осем сутринта. Точно така.

А тя, разбира се, вечерта щеше да си тръгне. Но спокойствието на нощната бавачка ще бъде осигурено. Щеше да му почете някоя приказка... Толкова бе приятно да усеща топлината на детското тяло до себе си, под завивките. Подвоуми се коя ли книга да избере. И отново задряма.

Двамата се събудиха след девет. Облякоха се набързо и слязоха долу в кухнята, където ги очакваше закуската.

— Защо, за бога, не ни събуди? — обърна се Фиона на английски към Мами.

Мами вдигна поглед и поклати глава осъдително. Отговори ѝ на италиански:

— Трябва да говориш на нашия език.

— Но нали ме разбираш — каза тя упорито на английски.

— Бенджамин трябва да научи нашия език.

— Той го е научил.

— Разбира някои думи и използва по-простите — продължи Мами на италиански, — но трябва да го владее свободно.

— В училище ще разговаря на английски.

— Ще поговоря с Лоренцо за това.

— Добре — кимна Фиона и продължи: — Следобед си отивам. Ще се върна утре сутринта. Трябва да се намери някой, който да се грижи за Бенджамин през нощта.

— Белята ли си търсиш? — вдигна неодобрително вежди Мами.

— Не — отвърна Фиона. — Длъжна съм да се явя на работа. Трябва да отида да проверя поне какво става.

— Ще съобщя на Лоренцо — усмихна се Мами.

— Направи го.

На следващия ден Бенджамин заспа на два пъти по време на обяда. Фиона се опита да го задържи буден, но Мами я смъмри, казвайки, че детето е изтощено.

Фиона отново поиска колата си, но Ник ѝ предложи да я закара до болницата при майка ѝ. Пътуваха със същата ужасна бронирана кола и Ник пак паркира на забраненото място. Пренебрегна с едно махване на ръката протестите на Фиона и я съпроводи до етажа, на който се намираше стаята, в която лежеше Мария. Неколцината роднини я поздравиха и обмениха последните новини, преди да се появи сестрата, която се усмихна на Ник и отведе Фиона със себе си.

— Баща ти отиде вкъщи да поспи малко — каза ѝ вместо поздрав Томас. — Иначе е добре.

— Благодаря ти — механично се усмихна Фиона и забърза по коридора, оставяйки Ник в чакалнята. Томас сякаш не забелязваше сестрата. Тръгна след Фиона и остана да я чака пред вратата на стаята.

— Беше будна преди малко — прошепна сестрата. — Минали са едва двадесет и четири часа. Ще можем да я вдигнем чак утре или вдругиден.

— Вече?

— Да. Ще я подложим на физиотерапия и скоро ще може да се прибере у дома.

— И кога ще стане това? — Фиона бе стъписана.

— След около седмица-две. Ще следим състоянието ѝ. Терапията ще продължи и след като се прибере. Ще трябва да използва количка или патерици.

— Изглежда ми малко прибързано.

— Тя е боец по дух — отвърна сестрата.

— Вярно е. — Фиона впери поглед в спящата си майка. — Но в момента изглежда толкова измъчена!

— Той женен ли е?

Фиона премигна. Досети се, че момичето пита за Томас.

— Не, не е.

— Излиза ли с някоя?

— Ще разбере, ако искате.

— Бъдете по-дискретна. Не желая да разбере, че съм ви питала.

— Няма, обещавам да внимавам.

Фиона я изгледа с любопитство. Защо, за бога, искаше да се обвърже с един италианец?

След това отново насочи вниманието си към майка си. Вероятно и нейният биологичен часовник не бе наред, както и този на Бенджамин. В болницата не се съобразяваха с някакъв особен режим. Единствената разлика от нормалния живот беше, че нощем светеха лампи.

Сестрата излезе отвън и Фиона дочу оживено бърборене. Ясно. Момичето флиртуваше с Томас. Кой ли се грижеше за другите ѝ пациенти? Срамота! Какво толкова привлекателно откриваха жените у италианците? Макар и наполовина италианка, Фиона не можеше да ги разбере.

Приседна върху леглото до майка си. Стаята бе пълна с цветя, сред които един огромен букет правеше веднага впечатление. Навярно бе от баща ѝ. Не. На картичката се мъдреше подпис: „Доминик“. Той значи бе изпратил цветята. Дължеше го на майка ѝ. Бе отговорен за този неприятен инцидент... Не, не беше. Виновна си беше Мария със своята разсеяност и невнимание. За миг изпита яд, че бе допуснала да пострада и бе поставила дъщеря си в толкова неприятна ситуация.

Мария бе отворила очи и Фиона побърза да заговори:

— Доминик е някак безцеремонен, позволява си да влиза в стаята ми, когато спя. Усетих го и много се ядосах, но Бенджамин спеше и...

— Грижи се Бенджамин! — едва чуто промълви майка ѝ.

О, небеса! Пак ли? Нима не я бе грижа за дъщерята ѝ? Беше необичайно за жена като Мария Гарибалди Евънс.

— Взе ми колата и не ми я връща. Нищо чудно и да я продаде, от него мога да очаквам всичко! Дори чак в Канада.

Устните на Мария се извиха в усмивка. Или просто бе жадна?

Фиона излезе в коридора и прекъсна сестрата, която продължаваше да си говори така, сякаш Фиона не бе до нея.

— Извинете — накрая каза тя.

За да ѝ направи място да мине, сестрата се опря в Томас, а той не се отдръпна.

— Мога ли да дам малко вода на майка ми? Изглежда е обезводнена.

Сестрата погледна часовника си.

— Тя изпи цяла чаша преди четиридесетина минути. Но ако искате, можете да ѝ дадете малко.

Фиона влезе отново в стаята и наля чаша вода. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Мамо! — извика я тя безкрайно нежно. — Ето, искаш ли малко вода?

Майка ѝ отпи две-три глътки и обърна глава настрани. Фиона се отпусна върху един стол.

— Придвижва се точно като пантера — продължи да ѝ разказва тя. — Забелязвала ли си?

Отговор не последва и сърцето на младата жена се изпълни с тягостното усещане за самота и изоставеност. Времето, определено за посещения, изтече и тя се отправи към вратата.

— Ще ѝ предам, че сте идвали, когато е по-добре. Постоянно се унася от лекарствата — обясни сестрата.

— Благодаря.

— И аз ще ѝ предам поздравите ви, госпожице — любезно рече Томас. — Ще кажа и на баща ви, че сте идвала и сте питала за него.

— Добре, благодаря ви. — Фиона се почувства нежелана и излишна.

— Сестрата ще се грижи единствено за майка ви — увери я Томас.

— Няма ли други пациенти? Да не би да ѝ е наредено да наблюдава само майка ми?

— Да, така е — потвърди Томас и добави: — Общо три сестри се грижат за майка ти.

Фиона се почувства притеснена от цената, която би трябвало да платят, когато всичко свърши.

— След като работи за Доминик, майка ми има ли застраховка?

— Името на Доминик е достатъчна гаранция — гласеше отговорът.

Какво ли точно означаваше това?

Тръгнаха към чакалнята, където охраната на Томас бе заменена с тази на Ник, а Ник я поведе към черната кола. Около нея сега пък се въртеше друг полицаи. Без да продума, Ник я напъха в колата, кимна на полиция, подаде му документите си и безропотно пое фиша за глоба, който автоматично му бе подаден.

Когато стигнаха до изхода на болничния двор, Фиона помоли Ник да я остави пред нейния офис, в центъра на града. Той не й отговори, но вдигна слушалката на радиотелефона и съобщи някому накъде се отправят.

Пред сградата, в която работеше Фиона, Ник едва успя да заобиколи колата, за да й помогне да слезе. Тя бе готова сама да го стори. Тогава той й рече с укор:

— Дамите обикновено изчакват.

— Какъв кавалер! Просто да не повярваш.

— Жените са крехки същества и се нуждаят от подкрепа.

Може би някой ден все пак щеше да разбере на какво се дължи чарът на италианците. Наистина се нуждаеше от подкрепа. Фиона влезе в сградата и се насочи към асансьора.

Всички в офиса бяха заети с някаква работа. Не си бе давала сметка преди това, колко много работа имаше тук непрекъснато. Изправи се и зачака да я забележат.

— Фиона! — провикна се някой и профуча край нея.

Това привлече вниманието и на останалите. Кевин подаде глава от кабинета си.

— О, Фиона! — и той зарадван се завтече към нея. — Добре ли си?

Чак сега тя се почувства в Америка. Хората разговаряха помежду си на английски, не на проклетия италиански.

— Добре съм. Върви ли работата?

— Да. Анджелина е страхотна. Веднага се ориентира. Успешно те замества във всичко. Радвам се, че се сети да я изпратиш. — Кевин замълча. — Все пак не е същото. Липсваш ни. Мога ли да ти помогна с нещо?

Той взе ръцете ѝ в своите.

Фиона почувства, че я прерязва болка. За малко да изкрещи.

— Не мога да намеря някой, който да стои нощно време с детето, за което се грижи майка ми. Ще трябва да си взема отпуск, докато уредя това. Възможно ли е?

— Ще се оправим. Бих се чувствал по-добре, ако можех с нещо да ти помогна. Толкова ми липсваш...

— Много мило от твоя страна — отговори Фиона през сълзи. — Но наистина няма с какво.

— Кевин! — провикна се някой. — На телефона! — И двамата осъзнаха със закъснение, че не бяха чули позвъняването.

— Попитай кой. Ще го потърся по-късно.

— От Лондон е.

— От Лондон? — Кевин погледна Фиона и се намръщи.

— Върви! — подкани го тя. — Трябва да тръгвам. Ще се обадя пак.

— Обаждай се! Всеки ден!

Кевин тръгна към кабинета си, но се обърна назад, за да я види още веднъж. Махна с ръка и се скри зад вратата.

— Хей, Фиона! — провикна се друг неин колега. — Липсваш ни.

Всички си имаха работа, а тя ги разсейваше. Набързо се сбогува и си тръгна.

Чувстваше се излишна. Като камъче, изхвърлено на морския бряг. От време на време вълните достигаха до нея и я изпълваха с живот, но бързо се оттегляха назад в морето. Приблужи до колата. Големите ѝ сиво-сини очи бяха тъжни.

— Уволниха ли те? — попита я Ник с надежда. В ръцете си държеше още един фиш за глоба.

— Какво ще прави Лоренцо с фишовете ти?

— Той ми нареди да се грижа за теб, каквото и да ни струва.

— Е, аз мога да прекося паркинга — стисна устни Фиона.

— Бенджамин има нужда от теб — мило ѝ се усмихна Ник.

Дали не бе усетил тъгата ѝ? Отпусна се на задната седалка и Ник я откара обратно у строго охранявания дом на Доминик.

Мами беше изчезнала. Романо се появи и съобщи:

— Налага се да останеш.

— Слушай. Аз си имам свой собствен живот и искам да се върна към него. Намерете някой друг да се грижи за Бенджамин.

— Търсим.

— Кой стоя с Бенджамин, когато майка ми бе болна от грип?

— Мами.

— А защо не стои и сега?

— Невъзможно е. Заета е.

— И аз съм заета — процеди през зъби Фиона. — Трябва да говоря с Лоренцо.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Романо.

— Много мило — усмихна се накриво Фиона.

С мъжете от охраната се видяха на вечеря. Те закачаха Бенджамин и той искрено се забавляваше. На Фиона ѝ направи впечатление, че момчето ги харесваше и му беше хубаво с тях. Нима не можеха те да се погрижат за него?

— Защо довечера не остане някой от вас с Бенджамин?

— Не можем. — Романо бе изненадан, че поставяше пред тях въпроса. Те просто нямаха думата.

— Някой се е грижил за него, докато бях навън. Кой?

Мъжете се размърдаха неловко.

— Имаме специално разработен план — обясни Романо. — Един от нас е с него през цялото време.

— Защо го наблюдавате толкова отблизо? Нима съществува някаква опасност?

— Да, от отвличане — отговори ѝ Романо.

— Наистина не мога да разбера — упорито настоя на своето Фиона. — Вчера дойдох, за да заместя майка си. Все някой трябва да може да поеме грижата за детето. Намерете го!

— Не те ли е грижа какво ще стане с Бенджамин? — попита с укор един от мъжете.

Фиона хвърли поглед към момчето, което я наблюдаваше с интерес. Стана ѝ неприятно, че го е направила свидетел на разговора.

— Естествено, че ме интересува — отговори тя твърдо.

— Тогава какъв е проблемът — логично заключи Романо.

— Аз не съм негова майка и си имам собствени ангажименти. През деня мога да стоя тук, но нощем искам да се прибирам у дома. Разбираш ли ме?

— Ще се опитам да се свържа с Лоренцо.

— Това го каза и преди. Направи го.

Лоренцо не се обади, нито пък се върна в къщата. Фиона реши да сложи Бенджамин в леглото по-късно, но въпреки това той се събуди през нощта. Бяха го оставили да спи по-дълго, докато тя бе в болницата.

По-късно, когато се прибираще, Доминик се спря на верандата, дочул смеха на сина си. Разбра, че са в кухнята и тръгна натам. Както и предишната нощ, остана в сянката на вратата, за да ги погледа.

Бенджамин гледаше Фиона с ококорени очи, весел и жизнерадостен, а тя едва се държеше на крака. Косата ѝ бе разпиляна в безредие по раменете. Изглеждаше толкова мила и красива, че би изкушила всеки мъж. Доминик закова очи върху нея, изпълнен с желание, което едва овладя.

Романо му бе предал, че Фиона иска да се прибира през нощта у дома си. Да, наистина бе опасно да живее в близост с него. Колкото повече я виждаше, толкова повече изпитваше болка, че не може да се отдаде на желанието си. Тя направо го влудяваше.

За свое собствено добро, трябваше да я остави да си върви. Но как би могъл да се лиши от това сладко мъчение?!

Фиона разиграваше пред Бенджамин старата приказка за бедната селянка и злодея, с помощта на две чаши, вместо кукли. Момчето се забавляваше и се смееше, особено когато Фиона променяше гласа си според героите, чиито образи представяше. Не бе толкова трудно да забавляваш едно дете.

Когато приказката свърши, Доминик запляска с ръце и завика „Браво!“.

Фиона се вцепени.

— Това е татко! — зарадва се Бенджамин и му махна с ръка. — Ела! Фиона ще ти сипе горещ шоколад.

— Нима?

— Да, ако кажеш „моля“.

Доминик я изгледа тържествено и бавно произнесе:

— Моля ви, госпожице!

Без да отговори, Фиона стана и отиде до печката. Наля в една чаша от димящата течност и я сложи пред Доминик.

— Ооо! — възкликна той и вдъхна уханието. — От толкова време не съм пил шоколад!

— Трябва да поговорим — рече хладно Фиона.

— Да, и аз мисля така — кимна той. — Синът ми ви изтощава, нали?

— Не. Но нощем искам да се прибирам у дома. Имам си собствен живот, който не искам да изоставям.

— Работата си ли имате предвид?

— Не. За тази седмица съм намерила заместник — призна тя. — Мога да остана, докато намерите някой, който да се грижи за Бенджамин и през деня. Имам на разположение една седмица. Ако отсъствам по-дълго, ще стане наистина опасно и мога да загубя работата си.

— Мога да ви взема на работа при мен — предложи ѝ Доминик. — Ще мине доста време, преди Мария да се възстанови.

— Но аз обичам работата си!

— Тогава ще трябва да измислим нещо. Нали, Бенджамин?

Разговорът бе отегчил момчето.

— Изпий си шоколада. После ще те отнеса горе.

Фиона погледна крадешком към Доминик. Бе се втренчил в нея. Стомахът ѝ се сви от напрежение. Трябваше да напусне тази къща, иначе...

Доминик забеляза как тя се изчерви и прехапа долната си устна. Беше като праскова, достатъчно узряла, за да бъде откъсната от клончето.

Още веднъж си напомни, че е дъщеря на Мария. Но си рече, че в крайна сметка всички жени, с които е бил някога, са били нечии дъщери. Защо тази трябваше да бъде приемана по различен начин?

— Помоли баща си да те занесе горе, хайде, Бенджамин, полунощ е! — Фиона бавно бе възвърнала самообладанието си.

„Защо ти не ме помолиш за това, Фиона“ — помисли си Доминик.

— Веднага ли, татко?

Доминик погледна Фиона и отговори:

— Да, веднага.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Доминик гледаше да стои по-далече от дома си на следващия ден. Съзнаваше, че не бива да се мярка много там. Какво го прихващаше? Та това в крайна сметка беше собственият му дом!

В мислите му властваше Фиона. Сградата, в която се помещаваше офисът на Лоренцо, се намираше недалеч от брега на реката. От прозореца се виждаха неясните очертания на езерото Мичиган.

Облегна се на бюрото и впери очи във водите на езерото, синьо-зелени под септемврийското слънце. Сякаш надничаше в очите на Фиона. Странно сравнение...

Доминик се намръщи, не можеше да овладее чувствата, които се разгаряха в душата му. Бе доста далеч от кризите на средната възраст. Не желаше да се обвързва с никоя жена повече. Нали го беше решил!

Първата му съпруга бе истинска вещица. Не бе разбрал, че е забременявала на два пъти и тайно е правила аборти. След това откри, че по всяка вероятност децата не са били от него. Тогава бе прекалено млад, току-що започнал да съгражда империята си. Бе я избрал по роднинска линия и единственото нещо, което ги свързваше, беше сексът. Никога не бе я обичал, а и тя него.

По-късно се появи Тейт — Тейт Ламбърт от Тексас. Проблесна като комета в живота му. Бе толкова жизнерадостна и чаровна, че дълго време той не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за нея.

И въпреки това, когато Тейт му бе казала, че е бременна, Доминик се бе изненадал. Бе изпълнен с подозрения след неприятните разкрития за първата му съпруга. Накара я да си направи изследвания и след положителния резултат се ожени за нея. Така на бял свят се появи синът му. Тогава се закле, че ще изгради мощна империя, за да му осигури достойно бъдеще. Бе се отдал всецяло на работата си, решил да постигне своята грандиозна цел с цената на всичко.

Леността никога не бе му била присъща, така че се втурна в сделки и комбинации. Изпитваше задоволство от множеството

предизвикателства и загадки в работата си. Инвестираше в различни области. Понякога дори забравяше, че има жена. Връщаше се по задължение у дома, изцяло погълнат от създаване на различни стратегии. Стряскаше се, когато намираше Тейт в леглото си. Някак си му бе останала чужда. След онова първоначално влюбване, всякакъв импулс от негова страна бе замрял и той бе престанал да проявява интерес към нея, освен обичайния като към всяко друго човешко същество.

Но и тя не бе направила кой знае какво, за да го спечели окончателно и да го задържи при себе си. Накрая, без скандали, Тейт бе пожелала да се разведат. Жените си оставаха загадка за Доминик. Но той вече имаше син и не му бе необходимо да има постоянно жена до себе си. В най-добрия случай жените го разсейваха, а в най-лошия превръщаха живота му в ад. В началото с Тейт му беше забавно, докато не си даде сметка, че всъщност не изпитва никакви чувства към нея. По-добре да не се забърква отново в „любовни“ истории. Завършваха все по един и същ начин.

Но Фиона го привличаше неудържимо. Защо? Макар и изключително красива, тя беше жена като всяка друга. А той бе наясно със себе си относно мястото на жените в неговия живот. Едничката причина според него бе, че не би му позволила да задоволи страстта си към нея и след това всичко да утихне.

Освен това не даваше признаци, че проявява интерес към него, както ставаше обикновено с жените, които случайността бе изправяла на пътя му. Беше свикнал да му обръщат внимание и както повечето силни мъже се считаше за неотразим. Тялото ѝ може би реагираше на близостта му, но умът ѝ бе зает с нещо друго. Цялото ѝ поведение бе предизвикателство за него. А и как би се държал с нея, ако успееше да пробие защитната ѝ броня?

За пръв път през живота си не знаеше как да постъпи. Подозираше, че ако станат любовници, тя... пък и той никога повече нямаше да бъдат същите.

Романо бе споменал колко темпераментна е Фиона в определени случаи. Направо побесняла, когато не намерила колата си там, където я била оставила. А той просто бе наредил да се погрижат за някои дребни поправки, с единствената мисъл да ѝ се отблагодари, че бе приела да се грижи временно за Бенджамин.

Защо толкова се гневеше?

Жените харесваха подобни жестове. Допадаше им мъжете да пръскат парите си за тях. Бе й направил услуга като й предложи работата на Мария. И точно тогава нещата съвсем се объркаха.

Когато я видя, бе като зашеметен след срещата. Оказа се съвършено неподготвен. Не бе виждал дори нейна снимка преди това и красотата й го изненада. А сега имаше само едно желание — да я вижда постоянно. Искаше я само за себе си.

Доминик бавно се изправи и отиде до прозореца. Облегна се и се загледа в реката. Нейният офис бе недалеч от неговия. Бе ходил да види що за човек е този Кевин Макбрайд. Човекът, за когото Томас му докладва, че е ходил в болницата с надеждата да се срещне там с Фиона. Бе обърнал гръб на Томас и се бе опитал да се свърже с Нед Евънс. Явно двамата с Фиона бяха обвързани не само служебно.

И така, Доминик бе посетил офиса й под измислен предлог и бе огледал обстановката и колегите й. Бе си направил точна преценка за мъжа, чието описание бе получил от Томас.

Макбрайд не можеше да представлява заплаха за него. Не бе мъж, подходящ за Фиона.

Последната мисъл го отрезви. Нима вече поставяше ограничения върху нея? Май така излизаше.

Щеше да бъде мил и внимателен. Веднъж утолил страстта си, щеше да намери начин безболезнено да се освободи от присъствието й. Да прекъсва любовни връзки, не бе проблем за него. А и нямаше да му е за първи път.

Доминик се отправи към своя дом, сигурен, че по това време Бенджамин спи. Тя щеше да бъде сама и нямаше да има кой да ги безпокои. Как би започнал проучвателен разговор един мъж, изправен пред умна и красива жена?

Докато паркираше колата си, Доминик продължаваше да си мисли колко резервирана и хладна жена беше тя. Досега не бе срещал такава. След мимолетното му влюбване в Тейт, всички други жени сякаш се бяха слели в един образ. Жени, които напиреха да го прегръщат, шепнеха му прелъстителни слова, жени, които подаваха с удоволствие ръка, дочули шума на банкнотите, които той им подаваше.

Защо и Фиона не бе като тях? Това би му спестило толкова неудобства.

Предизвикваше ли го? Майка ѝ ли я подтикваше? Защо бе дошла така бързо, веднага щом ѝ се обадиха? Мария едва бе влязла в болницата, а дъщеря ѝ вече бе пристигнала в къщата. През цялото време искаше да говори с него. За колата ѝ, да намерел някой, който да забавлява Бенджамин...

Не, малко вероятно беше да се опитва да го завладее по нечестен начин. Поведението ѝ по-скоро говореше за човек, който иска да избяга от каквато и да било връзка. Бе поставила натясно мъжете от охраната му.

Доминик се засмя. Е, те наистина се бяха паникьосали, когато им бе оставила Бенджамин. Нима бе възможно тези храбри и силни мъже да изпитват ужас от грижата за едно момче? Какво толкова трудно имаше? Не можеше да ги разбере.

Щом паркира, към него се приближи Романо и кимна към колата на Фиона.

— Даде ли ѝ ключовете?

— Да — усмихна се Романо. — Но още не се е качвала на нея.

— Трудна жена, нали? Такава не се е появявала тук.

— Така е — вдигна ръце той в безпомощен жест.

— Добре, все ще се оправим някак — потупа го по рамото Доминик.

— Бенджамин и Фиона са долу до езерото, господин Лоренцо.

Доминик кимна. Така... Значи Бенджамин не спеше. Как би могъл да ухажва една дама, ако край полите ѝ се върти някакво хлапе? Е, все имаше начин, да отвлече вниманието му.

Доминик се качи до стаята си и се преоблече. Сложи си бански и навлече един пуловер, който беше сигурен, че подчертава мускулестите му рамене. Усети, че май е на грешен път. Фиона едва ли би се поддала на мъжкия му чар толкова лесно.

Излезе и се отправи към езерото. Всяка година плащаше цяло състояние, за да поддържат брега в добро състояние. Бе наредил да докарат ситен фин пясък и да посипят плажната ивица.

Струваше си парите, реши той. Би му доставило удоволствие Фиона да си играе със сина му на пясъка.

Фиона си бе облякла къси панталони и блузка, която едва закриваше гърдите ѝ. Бе застанала с гръб към него, така че той виждаше единствено косата ѝ, разпиляна по раменете.

В този миг тя се затича нанякъде, но го видя и се закова на място. Бенджамин се въртеше около нея — явно такава беше играта. Тя протегна ръце, за да го хване.

— Татко е дошъл! — съобщи Бенджамин.

Доминик погледна сина си. Момчето трябваше да спи по-малко следобед? Искаше му се да останат насаме с Фиона и да се увери дали го харесва.

Фиона хвана детето за ръка и се приближиха.

Идваха да го поздравят.

— Получих колата си — каза тя. — Колко струва ремонтът?

От всички възможни поздравявания, които съществуваха, тя бе избрала тези нелепи думи. Нито се усмихна, нито му благодари. Само отбеляза факта, че колата ѝ била върната и си поиска сметката.

Доминик се замисли. Струваше ли си да преследва някакъв план относно нея? Погледна я. Облеклото ѝ беше толкова смело. Краката ѝ бяха дълги, а стъпалата им — изящно малки. Надникна в очите ѝ и веднага ги сравни с водите на езерото. Нюансите наистина съвпадаха. Почувства се развълнуван от близостта ѝ.

Реши да разговарят на английски в знак на уважение към нея.

— Здравей, Бенджамин!

— Искаш ли да те намокря? — Момчето потопи ръце във водата, гледайки палаво баща си.

Доминик не издържа и се засмя.

— Не, ако не искаш да те удавя!

— Защо не ми отговорихте? Настоявам да получа сметката за ремонта на колата! — Гласът на Фиона издаваше упорството ѝ.

— Не е у мен.

Тя можеше да бъде истинска досада!

— От кого мога да я получа?

— Ще кажа на Романо да ви направи копие. — Доминик не се и опита да прикрие иронията в гласа си.

— Благодаря — стисна тя устни и вдигна брадичка в предизвикателен жест. — Намерихте ли човек, който да се грижи за Бенджамин?

— Търсим.

Доминик усети как го завладява тъга, но внезапно осъзна, че тя говореше пресилено остро и избягваше да спре поглед върху лицето

му. Но оглеждаше крадешком тялото му. Той с усилие прикри усмивката си.

— Майка ви днес е ставала за малко.

— Видяхте ли я? — Лицето ѝ веднага промени израза си.

— Ами... не. Но ми съобщиха.

— Аха!

— Трябваше да отида, но не успях.

— Мама би била толкова поласкана, ако се отбиеете...

Последните думи прозвучаха като обвинение. Той не бе мислил сериозно да посещава Мария. Просто така го каза.

— Все забравям колко е важно вниманието към другите.

Странен начин на мислене. Не каза „хора“, а „другите“. Нима се възприемаше като нещо различно от останалите?

— Не обичате да се срещате с много хора? — Думите изпревариха мисълта ѝ.

— Често отсъствам. Много съм зает.

— Нямате ли приятели?

— Имам. И то доста.

Доминик се обърна и тръгна по брега, хванал сина си за ръка. Фиона ги следваше мълчаливо.

— Хората, които ми допадат като приятели, са мои колеги или делови партньори — каза Доминик.

— А извън работата ви?

— Не ми са нужни толкова приятелства.

— А какво правите в празничните дни?

— Вися над купчини документи, които не съм успял да прегледам през седмицата.

— Нито един празник ли не признавате? — Фиона сякаш не вярваше на ушите си.

— Мама украсява къщата и приготвя различни ястия. Мъжете си хапват на воля. А аз се грижа да им създам добро настроение, за да не заспят и да изоставят задълженията си по охраната.

— Толкова ли е опасно тук? От кого се пазите?

— Не мога да ви обясня точно. Но се налага да имам охрана около себе си. — Доминик се огледа. — След два месеца ще се преместим в зимната къща. Ще ви хареса. В италиански стил е.

— Предполагам, че и тук е хубаво през зимата — с всичките тези камини, дърветата, макар и без листа, и вълните, които ще браздят водата в езерото под напора на вятъра... Мислех, че ще останете тук.

— През зимата тази къща е студена като обор.

— А... италианската?

— Искате ли да я видите? Няма да ви отнеме много време.

Нима този човек непрестанно изпитваше удоволствие да показва колко е богат? Или пък искаше да я впечатли? Да... Неправилна стратегия относно жените. Никой нормален мъж, който си е поставил за цел да завладее някоя жена, няма да изтъква пред нея собственото си превъзходство. Фиона трябваше да скъта някъде дълбоко в себе си топлите чувства, които бе изпитала към него в определени моменти.

Доминик я погледна втренчено. Би желал да я докосне... поне това.

Бе толкова приятно да върви по пясъка, съпровождан от сина си и жената, която желаше. Не му се случваше често да се радва на присъствието на жени, освен в леглото. Последният път бе с Тейт. А Фиона бе толкова различна от всички жени, които бе срещал.

Бенджамин я обичаше.

Бърбореше безгрижно, а тя му се усмихваше и го докосваше нежно по косата. А него? Защо не подаряваше и нему усмивки?

— Искате ли да посетите майка си днес? — Доминик безцеремонно прекъсна сина си.

— Вече имам кола и когато реша, ще намина.

— Да, добре — сведе той очи. — Все още не сме намерили кой да стои с Бенджамин довечера. Вие ще можете ли? Само тази вечер.

Фиона си пое дълбоко дъх и погледна встрани.

— Но само тази нощ. Това е всичко. Разбрахме се, нали?

Доминик се бе загледал в гърдите ѝ и забрави да отговори.

— Чудесно — объркано каза накрая.

Фиона го изгледа остро, но той бе насочил вниманието си към Бенджамин. Помисли, че не го е разбрала добре. Изражението на лицето му бе толкова отнесено. Да, този човек със сигурност обичаше сина си.

Всъщност Доминик не познаваше добре момчето. Почти не му оставаше време за него. А и Бенджамин не се радваше особено на срещите им. Към Романо се отнасяше много по-възторжено.

В този миг Доминик пък си казваше, че за да завладее Фиона, трябваше да привлече на своя страна момчето. Нали тя беше в дома му заради Бенджамин.

Той съблече пуловера и го подаде на сина си. Затича и се хвърли в хладните води на езерото. Момчето стоеше в плитчината и се играеше с вълните. Фиона се пресегна и взе пуловера, за да не се намокри. Още пазеше топлината на тялото му.

Доминик заплува в близост до брега, а Бенджамин тичаше по ивицата, размахваше ръце и плащеше с крясъците си птиците.

Фиона се затича след детето, опасявайки се, че може да падне. Доминик забави темпото, наслаждавайки се на плавните движения на тялото ѝ.

Вятърът рошеше къдриците ѝ и караше дрехите ѝ да прилепват към тялото, като очертаваше съблазнителните му форми. Наложил се Доминик да се отдалечи навътре, за да успокои възбудата си.

Бенджамин се отказа да го следва.

— Скоро ще излезе от водата, ела — хвана го Фиона за ръката.

— Аз плувам бавен — произнесе момчето несигурно.

— Бавно — поправи го Фиона.

— Да.

— Той е голям. Когато пораснеш, ще можеш да плуваш бързо, колкото него.

— Да — усмихна се Бенджамин и протегна ръце да я прегърне.
— Уморен съм. Носи ме.

Щом започваше да скъсява изреченията си, наистина се е изморил, помисли си Фиона и го взе на ръце. Стори ѝ се, че тежи цял тон.

— Камъни ли имаш в джобовете?

Доминик видя, че вдига детето и се отправил към брега.

— Дайте ми го — каза той, когато излезе. — Аз ще го нося.

— Но вие сте мокър!

— Той също — протегна ръце Доминик и докосна тялото ѝ, горещо и жизнено.

— Ще донеса хавлия.

— Ти да не си като Спящата красавица? — пошегува се Доминик със сина си.

— Не, не съм...

— Винаги ли така внезапно ти се доспива?

— Да.

Фиона дотича с хавлия и я подаде на Доминик. Стоеше като хипнотизирана, наблюдавайки го как бърше мократа си коса и тялото си. Прииска ѝ се и на нея да го докосне.

— Сух ли съм навсякъде? — сякаш бе прочел мислите ѝ.

Тя кимна.

— Хайде, Бенджамин, скачай!

Той пое телцето на сина си без усилие.

— Видя ли? Той не ме попита дали имам камъни.

— Камъни ли? — изви въпросително вежди Доминик.

— Тежък е. Помислих, че си е сложил камъни в джобовете.

— Така е. Като скаличка е. Реших, че съм се изморил от плуването. Помогни ми — обърна се той към нея. — Наистина тежи!

Бенджамин се заля от смях. Надигна се леко и извика на Фиона:

— Помогни на татко! Много съм тежък!

Без да помисли Фиона протегна ръце и прегърна Бенджамин... и Доминик.

— Но вие сте двама — оплака се тя. — Не мога да ви помогна.

Внезапно осъзна интимността на прегръдката и рязко се отдръпна назад. Доминик разбра притеснението ѝ, но замълча.

— Помогни на татко! Не разбра ли колко съм тежък? — продължаваше да вика момчето.

Лицето ѝ бе пламнало и тя се извърна встрани. Бенджамин се бе поразсънил, заинтригуван от разговора между двамата възрастни. Фиона взе пуловера на Доминик и го постла върху пясъка, за да може да легне детето.

Доминик приседна и го взе в скута си.

— Да ѝ направим място, татко.

Не ѝ се искаше да сяда толкова близо до този мъж, който непрекъснато я изкушаваше, но той се пресегна и стисна китката ѝ със силните си пръсти. Тя направи безнадежден опит да се освободи. Защо ли жените мислеха, че винаги владеят положението? Трябваше да бъде нащрек.

Бенджамин я погали и заяви на баща си:

— Обичам Фиона.

— Имаш добър вкус — похвали го Доминик и хвърли развеселен поглед към нея.

— Да вървим.

— Съжалявам! — Доминик се наведе и докосна с устни червените белези, оставени върху нежната кожа на ръката ѝ.

— Искам да си тръгваме.

— Защо да бързаме? — възпротиви се Доминик.

— Не желая да получа още белези.

— Имаш ли приятел? — Доминик я изгледа изпитателно.

— Не.

— А Кевин Макбрайд? — Очите му потъмняха.

На Фиона не ѝ дойде наум да попита откъде знае името му.

— Той е мой шеф.

— И нищо повече? — Доминик внимателно подбираше думите си.

— Разбира се, че не.

— Разбира се ли? Та той е привлекателен мъж! Защо се учудваш?

— Аз съм делова жена, а не...

Доминик едва успя да сподави смеха си. Усещаше как Фиона сама пада в клопката му.

Бенджамин се бе отдалечил, а те не бяха го усетили. Върна се с някаква фланелка и я подаде на Фиона.

— Видях, че трепериш. Студено ти е, нали?

— Да, благодаря, момчето ми.

— Трепериш ли наистина? — учуди се Доминик. — Защо? Топло е.

Фиона не отговори. Навлече дрехата, която бе твърде голяма и стигаше почти до коленете ѝ.

— Чия е тази фланелка?

— Моя.

— А на кого е била преди? — Гласът му звучеше застрашително.

— На Кристиан Диор — тросна се Фиона и се изправи. — Моят личен живот не е твоя работа — продължи тя. — Хайде, Бенджамин, да вървим. Трябва да се изкъпеш и да се преоблечеш.

— Забрави хавлията. — Доминик се изправи и ѝ я подаде.

— Ти я използваш последен. Ти ще я донесеш.

Фиона се отдалечи, изпратена от иронично усмихнатите му очи. Минута след това Доминик взе пуловера си от пясъка и затича по брега, пълен с енергия... или със страх.

Тя се оказа истинска загадка за него. Причиняваше му болка. Сладка и желана болка. Щеше да я има. Щеше да я има в леглото си. Дочу виковете на Ник.

— Какво има?

— Сърдита е като вещица. Колата ѝ не запали и тя взе „малката“. Знаеш, че не е автоматик, Фиона не успя да я овладее и се блъсна в първото дърво. Сега тича към портата. Заминава си.

Доминик се разсмя. Знаеше, че тя ще се върне отново.

ПЕТА ГЛАВА

— Бързай! — нареди Доминик на Ник. — Върни се, вземи Бенджамин и ни чакай при изхода! Хайде!

Те се разделиха, тичайки в различни посоки. Когато Фиона наближи изхода, Доминик вече бе там, а дишането му бе възвърнало нормалния си ритъм.

Възправен така на пътя ѝ, той ѝ заприлича на варварина, похитил сабинянките. Фиона колебливо забави крачка и вдигна брадичка в знак на упорство.

— Разхождаш ли се? — нахално си позволи да я попита Доминик, старайки се гласът му да звучи невинно.

Това вбеси Фиона до такава степен, че тя не можа да си поеме дъх, нито да отвори уста, за да му отговори по подобаващ начин.

В този миг пристигнаха Ник и Бенджамин, възседнали някакъв мотоциклет.

Доминик Лоренцо се усмихна.

Бенджамин бе кисел. На два пъти го бяха разсънвали, бе наистина изморен. Като видя Фиона, той протегна ръце и избухна в плач. Искеше да поспи.

Тя хвърли убийствен поглед на Доминик, но той не помръдна. Просто стоеше там и наблюдаваше.

— Как можа да измъкнеш детето навън по това време? Изтощено е! Защо пак си го извел?

Никой не продума.

— Фиона... — Гласът на Бенджамин прозвуча жално.

Доминик бе предвидил резултата. Фиона се предаде. Взе детето от Ник. То обви врата ѝ с ръчички и облегна глава върху гърдите ѝ. Тръгнаха към къщата.

Ник погледна ужасено Доминик, който се бе ухилил от задоволство. Махна с ръка и последва Фиона, преценявайки колко време ѝ е нужно, за да се успокои и да се съгласи да приеме помощ...

от него. За жалост си бе направил зле сметката, така че му се наложи да каже „Моля!“.

— Ти си непочтен! — обвини го тя. — Как си позволяваш да използваш детето?

За миг се почувства смутен, но в същото време бе доволен, че не бе прозряла истината. Скоро капанът му щеше да щракне.

— Защо не караш колата си? — попита невинно.

— Знаеш добре защо — процеди Фиона през зъби.

— Защо?

— Не запали. Когато дойдох тук преди два дни, й нямаше нищо.

Той смръщи вежди, симулирайки изненада.

— Ти си способен на всичко, за да постигнеш целта си. Толкова си жалък! Не разбирам защо майка ми те уважава.

Вероятно защото той не желаше майка й като жена. „Малката“ кола все още стоеше до дървото, а двама от мъжете надничаха в двигателя на колата на Фиона.

— Открихте ли повредата? — попита ги Доминик.

Романо седна и завъртя ключа. Двигателят заработи. Тримата мъже погледнаха Фиона изпитателно. Тя пое дълбоко дъх и притвори очи. Влезе в колата, включи стартера и подаде газ. Не се чу дори звук. Остана на мястото си, забила поглед между дърветата. Броеше наум до сто.

От къщата се показва Мами и нахока всички. Взе спящото дете от ръцете на баща му, метна един обвинителен поглед на Фиона и се отправи към къщата.

Доминик се присъедини към мъжете, които човъркаха под капака.

— Заради майка ми — започна Фиона, — ще остана през следващите десет дни. След това ще си тръгна и повече няма да стъпя тук.

Обърна се и влезе вътре.

Никой не проговори. Чуваше се само шумът на вятъра, свистящ през листата на дърветата, и плясъкът на вълните в езерото.

Беше я победил, но не бе радостен. Поръча да докарат голямата кола. Прекрасен черен автомобил, лимузина.

Фиона стоеше пред прозореца на стаята си. Сълзите бавно съхнеха по бузите й. Някой почука лекичко. Беше Романо.

— Лоренцо каза — започна той любезно — да вземеш неговата кола, ако искаш да излизаш. Ето ключовете.

Доминик ѝ бе разрешил да напусне къщата. Бе прекалено предпазлива, за да приеме това.

— Аз си имам кола.

— Купчина старо желязо. Лоренцо моли да използваш неговата кола. По-сигурна е.

— Не — отсече тя.

След малко Романо почука на вратата на Доминик.

— Да?

— Каза, че си има кола. Плачеше.

Доминик замръзна за миг, а след това продължи да оправя възела на вратовръзката си.

Фиона поправи грима си, за да заличи следите от плача, опъна дрехите си и слезе на двора, където стоеше току-що измитата ѝ кола. Качи се и включи. Двигателят замърка като котка на слънце. Скоростният лост превключваше, без каквото и да е усилие. Останала за пръв път сама от много дни, Фиона подкара бавно към болницата. Остави колата на паркинга. На обичайното забранено за паркиране място, забеляза „малката“ бронирана кола. До нея стоеше Ник и ѝ се усмихваше.

— Чакай ме отвън! — каза тя, отмина го и влезе в сградата. Но Ник я последва.

Застана зад нея пред вратата на асансьора.

— Досаден си.

— Да.

На горния етаж я посрещна Томас. Очевидно бе вече информиран за случилото се. Взираше се внимателно в лицето ѝ, изпълнен с уважение, но и малко ядосан.

Фиона прегърна баща си и се заприказваха. Поздрави с целувка братовчедите си, чичо си и представителите на семейство Гарибалди, които непрестанно се суетяха около нея и шумно разговаряха на родния си език. Побързаха да ѝ съобщят, че една от американските медицински сестри се опитвала да завладее сърцето на Томас.

— И ние сме американци — смръщи вежди Фиона.

— Но всъщност сме италианци. А тя е англичанка.

— Напротив. Смятам, че е датчанка — намеси се някой.

— Или е от смесен произход като мен.

— Не — опитаха се да я поласкаят те. — Ти приличаш на истинска италианка.

Фиона безпомощно размаха ръце и се упъти към стаята на майка си, съпроводвана от Томас.

Мария Евънс имаше болки. Не много силни, но се виждаше, че страда.

— Бенджамин? — попита тя веднага дъщеря си.

— Биологичният му часовник е като на тригодишен. Заспива в невероятни часове, а нощно време е буден.

— Ще останеш ли с него?

— Да. Още десет дни. Ще трябва да намерят някой. Аз си имам работа, която обичам, и искам да се върна.

— Че какво му е лошото да бъдеш детегледачка? Смяташ ли, че те компрометира?

— Не — каза Фиона. Собствената ѝ майка бе детегледачка.

— Тогава защо не искаш да помогнеш на Бенджамин, докато оздравея? Ако напуснеш, може да наемат някой друг и аз да си загубя мястото.

— Не бих могла... — Фиона изглеждаше шокирана. — Не бих могла да отсъствам цели шест месеца.

— Няма да е толкова дълго.

— Та ти си на легло, умираш от болки, костта ти току-що е наместена. Как си представяш, че ще оздравееш, преди да са минали шест месеца?

— Ще се оправя — изгледа я майка ѝ хладно.

— Мамо — опита се Фиона да обясни позицията си. — Искаш твърде много от мен. Имам нужда от работата си. Не мога да отсъствам цели шест месеца.

— Ти си Евънс — обвини я майка ѝ. — Егоистка си и си самомнителна. Не биваше да разчитам на лоялността ти.

— Мамо!

— Няма значение. Сигурно ще мога да си намеря друга работа — не спираше майка ѝ.

— Ти не се нуждаеш от работа! Ходиш в къщата само за да учиш Бенджамин на английски и италиански. Ти...

— Би могла да го учиш и ти.

— Аз си имам друга професия!

Майка ѝ отмести глава и произнесе с драматичен жест:

— Ще загубя работата си, защото собствената ми дъщеря отказва да ми посвети шест месеца от живота си. За нея няма значение, че аз съм отделила навремето цели девет месеца и съм преминала през ада на едно раждане, за да ѝ дам живот. А всички онези години, когато се грижех за нея, хранех я и я успокоявах? Не. Освобождавам те от всякакви задължения, които можеш да имаш по отношение на майка си.

Фиона заплака.

— О, не лей крокодилски сълзи! Никога няма да научиш колко сълзи съм проляла за теб, колко пъти съм се молила за теб. Когато си бивала болна, по време на първите ти срещи... Колко пъти съм палила свещи и съм молела светците да бдят над теб и да те пазят! А сега, едничкото, за което те моля, са някакви си шест месеца. Шест месеца!

— Преувеличаваш — каза ѝ Фиона през сълзи. — Ще остана още десет дни. Това е всичко, което мога да направя.

— Бих могла да ходя всеки ден с линейката.

— Девет дни — каза заплашително Фиона.

— Не! Не! Десет дни.

— Ужасна си.

— Обичам те. Това е за твое добро — каза Мария.

— Значи ме пращаш да се грижа за детето на друга жена?

— Можеш да му окажеш добро влияние.

— Още е твърде малък, за да успея да направя нещо за шест месеца.

— Грижи се за Бенджамин все едно, че съм аз.

Колко ли пъти ѝ го беше повтаряла през последните дни? Вероятно бе вече в критическа възраст и изпитваше закъснели майчински чувства към детето.

Фиона погледна изпитателно майка си, но всичко, което прочете в погледа ѝ, бе болка. Сърцето ѝ се сви.

— Ще стоя с Бенджамин десет дни и... е, добре, ще видим. Дотогава ще си се прибрала у дома. Татко ще трябва да се върне на работа и аз вероятно ще съм ти нужна.

— Алфред ще е с мен.

Алфред бе най-малкото дете на Мария. Най-голяма бе Фиона.

— Той не може да ти помага в банята, а и трябва да ходи на училище.

Мария сложи уморено ръка върху челото си.

— Добре. Както казваш, ще видим.

— Обичам те, мамо.

— Знам.

— Ще дойда пак утре.

— Доведи и Бенджамин.

— Добре.

Фиона усети ревност. Но се наведе и целуна майка си.

— Наистина те обичам.

— Знам това.

— Ти си грабител — целуна я Фиона отново. Майка ѝ се усмихна, но завладяна от болката, не отвори очи.

— Как мога да мисля за себе си, като знам, че изпитваш болки?

— Ще се справя.

Фиона тръгна към вратата. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Отвори, без да вижда и връхлетя върху Томас. Той се бе облегнал на вратата и говореше нещо на сестрата, която го гледаше с блеснали очи.

Фиона се разгневи. Отиде до чакалнята и разбра, че баща ѝ е отишъл на работа. А тя трябваше да стане детегледачка само защото майка ѝ бе италианка. Ако беше момче, майка ѝ не би и помислила да ѝ възлага грижите за едно дете, заобиколено от цяла тълпа възрастни, които го охраняваха.

Женската еманципация не бе достигнала до дома на Евънс. Фиона бе възпитана в старомодни правила и принципи. Но все пак беше жена.

Дори не забеляза кога охраната ѝ се бе сменила. По петите ѝ вървеше Ник. Сигурно бе станало, докато се сбогуваше с роднините на Мария Евънс... или Мария Гарибалди, както предпочитаха.

Ник я последва и търпеливо изчака да отключи колата си. Усмихна ѝ се.

До колата му както обикновено чакаше полицай.

Изпълнена с решителност, Фиона се завърна в дома на Лоренцо.

Паркира и отвори вратата. Бенджамин бе наблизко. Затича радостен към нея.

— У дома! — викаше детето. — Ти си у дома.

У дома? Насила изви устни в усмивка тя. Усети, че някой я наблюдава. Вдигна очи и видя Доминик. Как се осмеляваше!

— Как е майка ти? — приближи той към нея.

— Има болки. — Гласът ѝ бе безизразен.

— Ооо!

Как съумяваше да говори така съчувствено? Лицемер!

— Уморена ли си? Би ли искала да поплуваме? Казах на Бенджамин, че трябва да те почака. Бенджамин, помоли я учтиво.

Момчето се засмя.

— Ще се съгласи. Плуването ме изморява и ми се доспива. Би ли искала да поплуваме?

— Добре — съгласи се Фиона. — Хайде да се преоблечем.

— Видя ли? — обърна се Доминик към сина си. — Щом я помолиш учтиво, се съгласява.

Фиона тръгна към верандата. Доминик красноречиво сложи показалец пред устните си и се усмихна на момчето, което побягна след Фиона.

Преоблякоха се и се запътиха към езерото. Вече във водата, Доминик размаха ръка за поздрав. Фиона бе изненадана. Бе предполагала, че ще бъдат само двамата с Бенджамин. Е, добре. Той би могъл да поеме грижата за детето, а тя щеше да поплува.

Бенджамин се смееше и несмело навлизаше във водата. Смехът му бе заразителен. Фиона не устоя и също се засмя. Баща му вдигна ръка и извика:

— Хайде!

Фиона взе детето на ръце и навлезе в хладните води на езерото. Скоро обаче ѝ се наложи да спре. Дълбочината на водата ставаше опасна. Доминик приближи.

— Аз ще го взема — каза ѝ. — Поплувай! Не се отдалечавай много. Ако ти потрябвам, първо ще трябва да го изведе от водата.

Стори ѝ се като бог на водните глъбини. Косата му бе разрошена от водата. Фиона усети отново странното усещане от съня си. Тя бе русалката, а той бе... Тя се взираше в лицето му, устните ѝ бяха полуотворени, а лицето ѝ бе ужасно сериозно.

Доминик я гледаше смълчано. Фиона внезапно се гмурна и се отдалечи под водата.

— Фиона! — завика след нея Бенджамин, като се опитваше да се измъкне от прегръдките на баща си.

Фиона се върна при момчето, за да го успокои.

— Само се гмуркам, Бенджамин. Ето, виж! — Тя отново се гмурна и показа глава.

— Виждаш ли?

— Искам и аз!

— Не! — Фиона отново се приближи.

Доминик започна да показва на детето как да държи главата си над водата, как да си поема въздух и как да се гмурка.

Фиона заплува. Чувстваше се освободена след неколкодневното напрежение. Тялото ѝ се отпусна в приятна премала.

Бенджамин се бе качил върху раменете на Доминик и двамата плуваха заедно. Малкият се държеше за косата му, пляскаше във водата и неудържимо се смееше. И Доминик се заливаше в смях.

Свободата на водната стихия! Фиона се отпусна по гръб и зарея поглед в небесата. Водата бе най-великото нещо на този свят! Та нали бе русалка! А Доминик? Дали той бе морякът?

— Нека да го взема аз. — Тя приближи двамата плувци и протегна ръце към детето.

— Не. Ще ти отскубне косата. От него ще излезе добър ездач.

Излязоха на брега и се изсушиха.

— Точно от това имах нужда — призна Фиона. Учуди се, че го произнесе на глас, но това бе самата истина.

— Още малко? — вдигна вежди Доминик.

— Той трябва да поспи.

— Сега?

— Да. Станал е доста рано.

— Колко време трябва да спи?

— Около час.

Доминик приближи едно дърво и пронизително изсвири.

— Какво правиш?

— Алекс ще дойде и ще сложи детето да поспи. Ти поплувай още малко. А аз ще те пазя. Не бива да плуваш съвсем сама.

— Не, не! — възпротиви се тя. — Само ти губя времето!

— Всъщност аз отнемам от твоето. Нека направя поне това за теб.

— Ще се радвам да поплувам още известно време.

— Хайде, влизай в езерото.

Алекс се появи иззад ствола на едно дърво и ги поздрави мълчаливо.

— Занеси го горе — подаде му Доминик отпуснатото тяло на детето. — Средната стая е неговата. Изсуши го и го сложи в леглото.

— Имам по-малък брат. Знам какво да направя.

— Добре.

Когато Доминик се обърна, Фиона бе вече в езерото. Бе добър плувец. Не можа да издържи и отново се гмурна. Бе толкова приятно да плува редом с нея. Сякаш изпълняваха ритуален танц. Танцът на русалката и... моряка?

След време излязоха на брега.

— Беше прекрасно — каза Фиона.

Той смръщи вежди.

— Колата ми никога не е вървяла толкова гладко. — Фиона отново стана сериозна. — Какво са й направили?

— Не знам.

— Искам сметката за ремонта.

— Ще попитам Романо — механично отговори той.

Фиона бе отегчителна. Защо не се държеше като всички жени? Защо просто не направеше това, което се очакваше от нея?

Бе се навела напред и тръскаше косата си. Като в опиянение, Доминик я съзерцаваше.

Тогава тя направи нещо ужасно. Взе хавлиената кърпа и я уви около себе си като сари. Покри се от глава до пети.

Той не можеше да откъсне очи от нея. Очарователна. Влудяващо очарователна!

ШЕСТА ГЛАВА

През следващите няколко дни настъпи примирие. На практика това означаваше, че всеки се бе заел с ежедневните си задължения и Фиона не правеше изключение. На следния ден тя взе Бенджамин със себе си в болницата. Като видя Томас, детето радостно възкликна:

— А! Ето къде си бил!

Томас го взе на ръце и го прегърна. Бенджамин сериозно заяви:

— Липсваше ми. Не знаех къде си.

— Бях тук. Грижа се за Мария.

— Никой не ми каза. Ще се върнеш ли?

— Да.

Томас не представи момчето на никого от роднините и ги придружи с Фиона до стаята на Мария.

Бенджамин бе радостен да види Мария, но бе впечатлен от огромната постройка на болницата. Надничаше през прозореца и се въодушевяваше от всичко, което виждаше.

Мария се разплака от щастие. Фиона реши, че диагнозата ѝ за късните майчински чувства се е оказала вярна.

Бенджамин я прегърна на тръгване и ѝ обеща да я посети на следващия ден отново.

Последва обичайната процедура по изпращането и най-сетне двамата с Фиона потеглиха. Бенджамин не можеше да стои мирен. Имаше толкова много коли и камиони. По реакцията му младата жена се досети, че до този ден не бяха водили детето никъде. Е, добре. Тя щеше да излиза с него.

Реши, че за това трябва да поиска разрешението на Маами. Сподели с нея намеренията си, които другата жена изслуша с голям интерес и накрая я посъветва:

— Попитай Лоренцо.

— Ти управляваш къщата — възрази Фиона.

— Това е синът на Лоренцо. Той сигурно няма да е съгласен, а аз няма да застана срещу волята му.

И толкова. Фиона продължи да се съобразява с разстроения биологичен часовник на тригодишния палавник. Но не се отказа от идеята си. Чакаше подходящия момент, за да помоли Доминик да освободи детето от затворничеството му в къщата.

Плуваха много. Септемврийските дни бяха хладни, но в езерото имаше топли течения и водата бе приятна. Когато и да отиде на брега, често заварява там Доминик. Нищо чудно. Всеки път щом Романо разбере, че се приготвят да плуват, той се обаждаше на шефа си. И Доминик навличаше банските си и също тръгваше към плажа, ако беше в имението, разбира се.

Бенджамин се радваше на присъствието на баща си. Фиона научи още нещо — дотогава бащата и синът бяха си останали чужди. Предполагаше, че падането на Мария е предизвикало интереса на Доминик към момчето. Погледна го, изпълнена с любопитство, и срещна очите му, втренчени в нея със загадъчен израз на прегладнял вълк.

— Май не си ял — закачи го тя.

— Не съм.

— Тогава можеш да плуваш — великодушно му разреши тя.

— Благодаря.

— Уча Бенджамин, че не бива да влиза във водата с пълен стомах.

— Това твърдение вече е отхвърлено.

— Това е стара истина, другото са само теории.

— Ясно.

Очите му потъмняха. Какво ставаше?

Искаше му се да я повали върху пясъка и да я люби. А какво щяха да правят с момчето? Децата трябваше да се раждат в кутии, така че когато ти пречат, да можеш да ги сложиш отново там и да ги преместиш някъде.

— Какво строите? — попита с безразличие Доминик.

— Пясъчен замък.

— Значи ви трябва вода.

— Бенджамин е водоносецът. Това е добро упражнение.

— Събужда ли се нощес?

— За два часа — поклати глава Фиона.

— Защо не ме повика? — попита я той остро. — Можех да ти помогна.

— Още не беше се прибрал.

— О! — Доминик притеснено облиза устни.

— Ухажваш ли я?

— Да я ухажвам? — Той бавно повтори думата, сякаш не знаеше значението ѝ.

— Ще се ожениш ли за нея?

— Не.

Дълго време никой не продума. Бенджамин се върна с кофичка, пълна до половината с мокър пясък. Изсипа я върху замъка и отново потегли към водата. Доминик реши, че е настъпил подходящият момент за обяснения.

— Бях женен два пъти — започна той. — Но не съм създаден за семейство. Работата ми отнема всичкото време.

— А Бенджамин? Как ще расте?

— Той е добро момче.

Фиона прехапа устни. Това изобщо не бе отговор на въпроса ѝ, но не каза нищо. Съобразяваше се с правилата на примирието, които самата бе наложила. Не бе дошла в този дом, за да променя съществуващия ред или да възстановява прекъснати връзки. Но бе решила да изведе Бенджамин и да му покаже света.

— Трябва да отида до библиотеката. Мога ли да взема и Бенджамин?

— И Ник.

— Да. — Тя си пое дъх с облекчение.

— Можеш.

— Благодаря. — Думите ѝ прозвучаха фалшиво, дори и за собствените ѝ уши.

— Иди да поплуваш — предложи ѝ любезно Доминик. — Аз ще остана с момчето и ще ти свирна ето така като ми дойде редът.

Той изсвистя. Това бе сигналът, който често се чуваше около къщата.

— Не възразяваш ли?

— Не.

— Само за десет минути.

— Стой колкото искаш, но не се отдалечавай. Ако ти потрябвам, ще трябва да извикам Алекс.

— Не се притеснявай. Ще плувам наоколо. — Фиона му се усмихна така лъчезарно, че Доминик буквално се вцепени. С големи усилия си наложи да не издаде моментната си слабост и каза:

— Ще ти свирна след двадесет минути.

Тя затича към водата, а той остана на мястото си, загледан в гъвкавите движения на красивото ѝ тяло.

След това се обърна към Бенджамин, който изгаряше от нетърпение също да поплува.

— Живеем до езерото — започна Доминик. — Трябва да се научиш как да се измъкваш на сухо, дори и ако не знаеш да плуваш. Вече ти показахме. Скоро ще се научиш и да плуваш, после ще се усъвършенстваш, докато не започнеш да се чувстваш във водата по-добре, отколкото на брега. Разбираш ме, нали?

Момчето кимна.

— Хайде, ще ти помогна да започнеш.

Полека-лека Бенджамин се отпускаше и се движеше в границите, определени от Доминик. Баща му не изпускаше и Фиона от очи. След половин час свирна. Тя махна и заплува към брега.

— Погледни! Виждаш ли как движи ръцете си? Научила се е. И ти ще се научиш.

Фиона се изправи, красива като Венера, която се изплъзва от мидената черупка. От косата ѝ капеше вода. Банският ѝ костюм бе прилепнал и разкриваше изящните извивки на тялото ѝ.

— Беше прекрасно! — Фиона отметна глава, след това въздъхна от удоволствие и притвори очи.

Би желал със собственото си тяло да може да изтръгне подобна въздишка. Оставаха още седем дни. Време, напълно достатъчно, за да я завладее. После щеше да си отиде и той щеше да е свободен.

— Отивай да плуваш — прекъсна тя мислите му. — Аз ще го пазя.

Доминик се затича и се хвърли в езерото. Фиона възкликна от радост, наблюдавайки силното му тяло.

— Той е по-добър — отсъди Бенджамин.

— И ти ще бъдеш като него един ден.

— Изглежда... лесно.

— Лесно е, ако знаеш какво трябва да правиш.

Поработиха известно време на замъка.

— Виждаш ли го? — попита Фиона.

— Добре е.

— Къде е?

— Там — посочи с ръка момчето.

— Виждам го.

Доминик приключи с плуването за около четвърт час. Поинтересно беше да съзерцава Фиона.

— Вече си изморен?

— Нямах кой да определи разстоянието, което преплувах.

Доминик вдигна Бенджамин на ръце и го понесе към къщата. Момчето бе изтощено. Пресрещна ги Алекс.

— Ако не го изплакнеш добре — каза той, — Мами ще ми даде да се разбере. Нямах намерение да отнесеш всичкия този пясък в леглото си, нали?

Бенджамин се засмя и поклати глава.

Доминик взе маркуча и започна да полива детето и себе си. Фиона ги гледаше с умиление.

— Ще го сложа да легне — обяви Алекс. Хвана детето за ръка и тръгнаха към верандата. Доминик наведе глава и прошепна на Фиона:

— Твой ред е. Свали си банските и аз ще те изплакна.

Фиона усети, че ѝ прималява. Очите му блестяха, но лицето му бе сериозно. Той не я дразнеше, той ѝ предлагаше...

— Нима майка ти не те е научила как се разговаря с дама? Не те ли е срам! — произнесе тя бавно и предизвикателно.

— Доколкото знам, никога не съм имал майка. Тя почина рано — отговори Доминик. — Възпитаван съм в множество семейства. Все италианци. Трябва ли една майка да е шокирана от факта, че синът ѝ е пожелал жената, която харесва?

Харесваше я! Желаше я! Бе го казал на глас.

Тя обмисляше отговора си. Не би искала да прозвучи нито предизвикателно, нито целомъдрено. А и тя самата го желаше. Странно... Той бе невъзможен човек. Но я опияняваше. Ако можеше само веднъж да опита, би ѝ било напълно достатъчно. Дали?

Тук се криеше опасността. Ами ако само веднъж не ѝ бъде достатъчно? Той нямаше да се върти около нея в очакване да реши

дали го иска, или не. Щеше да си отиде.

Вече ѝ бе казал, че не се интересува от женитба. Имаше син. Тази част от живота му бе приключила. Значи търсеше само минутното приключение. А тя?

Вече бе достатъчно възрастна и не си правеше илюзии. Можеше и сама да се грижи за себе си. Беше свободна и самостоятелна. Тялото ѝ копнееше по неговото. И това вече бе основание да предприеме нещо.

— Можеш да накараш всяка жена да подлудее. — Фиона се усмихна пленително и се приближи до струята на маркуча.

— Беше седнала в пясъка. Не мога да ти позволя да запушиш канализацията.

— Да, господине — вдигна закачливо глава Фиона.

Обърна се с гръб и остави струята да тече по гърба ѝ. Внезапно усети ръцете му върху хълбоците си.

— По дяволите! — прошепна Доминик. В този миг той вече бе твърдо решил да я покори. Щеше да я накара да мърка и да се кикоти в леглото му.

— Бенджамин ще спи цял час. Ела с мен.

Фиона го отблъсна.

— Снощи стоях будна с него. И аз имам нужда от сън.

— Ела с мен!

Думите му не търпяха възражение.

— Къде?

— Ще ти покажа зимната къща.

— Умирам за сън.

— Там е тихо. Можеш да поспиш.

— Нали трябва да се върна тук, за да събудя Бенджамин?

— Ще те доведе.

— Имам си легло тук. Като се събуди детето, можем да отидем заедно. Това ще бъде цяло приключение за него. Дали си спомня, че е живял там през пролетта?

— Паметта на малките деца не е добре развита. Не си спомнят много от ранните години.

— Кога се преместихте тук?

— През април. В зимната къща отиваме през октомври.

— Той спомня ли си?

— Не знам, може би.

Фиона го погледна с любопитство. Водата все още се стичаше по гърба ѝ.

— Навърташ ли се тук достатъчно често, за да забележиш?

— Казват ми.

— Караш го да се притеснява за теб. Разбрал ли си го?

— Аз постоянно се притеснявам за него. Той е мой син.

— Но ти му липсваш.

— Той би ми липсвал — каза Доминик, — ако не е тук.

— Не е справедливо. Ти винаги знаеш къде е, а той никога не знае къде си ти. Изненада се като видя Томас в болницата. Водил ли си го някога в офиса си?

— Не — отсече той и се намръщи. Нетърпението го завладяваше.

— Стъписа се като видя камионите по пътя към болницата. Защо никога не го извеждаш?

— Той е малък.

— Чакаш двадесет и първия му рожден ден ли? — Въпросът бе предизвикателен.

Фиона му подаде маркуча. Доминик се изми набързо.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Не.

— Ясно — Доминик се обърна и тръгна към задната част на къщата.

Фиона гледаше след него. Чувстваше се изоставена. Бе тръгнал като разгневен мъж, когото току-що бяха отблъснали. Бе доста самонадеян.

По-добре да го избягва и да внимава. Така, както се внимава с гърмяща змия.

Но, господи! Колко би желала да... Невъзможно бе.

Късно вечерта Доминик се прибра. Лампата в нейната стая светеше. Предположи, че са в кухнята. Надникна и видя, че Бенджамин топи бисквити в чаша с мляко.

— Плуването май не бе достатъчно?

Фиона бе облечена официално. Бе прекрасна. Бенджамин бе почти заспал, когато в кухнята се появи Алекс. Доминик го помоли да занесе детето в стаята му. Фиона ги изпрати с усмивка.

За пръв път оставаха насаме. Доминик усещаше как расте възбудата му. Не се сецаше какво да ѝ каже, освен: „Хайде да си легнем“.

— Как мина срещата ти?

— Не беше точно среща. Беше събиране на мъжката половина на семейството.

— Наложил ли си мнението?

— Естествено.

— А трябваше ли?

— Да.

— Защо?

— Защото... защото е логично.

— Логично? — Фиона сякаш опитваше вкуса на думата. — А дали това е добро за тях?

— За кои тях?

— Ами за другата страна — вдигна рамене тя.

— Мина точно така, както исках.

Той приближи до нея, вдигна я от стола и я целуна.

Целувката беше зашеметяваща. И двамата останаха без дъх. Простенаха от желание и протегнаха ръце. Дишането им учести ритъма си и те сякаш потънаха един в друг. Бе целувка, за която казват, че не всекиму се случва да преживее.

Фиона се почувства слаба и се отдръпна. Доминик бе изтощен, опустошен. Дишаше тежко, а ръцете му трепереха. В очите му гореше нескрита страст.

Той се обърна и се отдалечи. Фиона не усещаше земята под краката си. Сложи уморено ръка върху челото си. Боеше се, че ще припадне. Велики боже! Какво преживяване! Нима си въобразяваше, че може безнаказано да си играе с този властен и силен човек?! Каква глупачка!

Отрезвяла в миг, тя тръгна бавно по стълбите и тихо затвори вратата на стаята си. Излегна се. Широко отворените ѝ очи се взираха в тавана. Какво бе станало? Каква неизвестна струна в душата му бе докоснала? Каква мощ бе разбудила? Наистина беше глупачка.

Предупрежденията на моралистите се оказваха верни. Не си играй с огъня! Не трябваше... не, не трябваше.

Бавно се пренесе в царството на съня. Отново бе русалка, диреща моряка. Намери го, разсмя се и се гмурна във водата...

Внезапно Фиона се събуди. Около нея бе само нощта. Дочу стъпките на Доминик по верандата. Не можеше да бъде никой друг. Но откъде знаеше?

Той отвори вратата на стаята на Бенджамин. Дали щеше да отвори и междинната врата? И ако го направи, как би следвало да постъпи тя?

Но той се върна и се прибра.

Фиона лежа будна дълго време.

Доминик бе пристъпил границата на позволеното. Позволеното за него. Бе притискал Фиона, а в тялото му сякаш се бяха забили хиляди огнени игли. Никога не бе изпитвал нещо подобно.

Съзнаваше, че я желае, но силата на страстта му го плашеше. Това не бе коя да е жена. Това беше Фиона. Нещо много сериозно.

Ако преди само я бе пожелал, сега изпитваше необходимост. Чувството бе силно и непреодолимо. Бе озадачен и изненадан от себе си.

Доминик си легна, изтощен от плуването. Надяваше се да заспи. Тялото му трептеше. Не би ли могъл просто да ѝ каже: „Хей, имам проблеми. Бъди мила и ми помогни“.

Тя не се интересуваше от него. Но бе отвърнала на целувката му. Не бе се противопоставила дори и за миг, даде си сметка той. Бе се притиснала към него. Целувката ѝ бе доставила удоволствие. Това беше истината!

А сега? Как да постъпи? Трябваше да измисли начин и да я отдалечи от Бенджамин. Искаше я сама. Трябваше да я има.

Заспа. Сънят му бе неспокоен, накъсван от неясни кошмари. Търсеше някого или нещо... Намираще го. Но не бе Фиона. И пак отначало...

Събуди се изтощен. Дълго време не му се бе случвало да се събуди изморен. Позвъни в офиса си и съобщи, че ще отиде по-късно на работа. Никога не бе го правил.

Изненада всички в къщата, като се появи на закуска. Мъжете се смълчаха. Доминик ги заприказва и не след дълго из кухнята се

носеше смях. Точно тогава на вратата застанаха Фиона и Бенджамин. Единственото свободно място бе до Доминик. Мъжете се изправиха, а Доминик ѝ поднесе стол.

Бузите на Фиона пламтяха. Безсънната нощ бе оставила следи под очите ѝ, което накара Доминик да се почувства доволен. Всяка жена, която си позволяваше да целува страстно един мъж, заслужаваше не една, а стотици безсънни нощи!

Още един поглед към нея го увери, че тя не се чувства добре. Да можеше да я прегърне и да я утеши. Откакто бе дошла в къщата му, показваше нежеланието си да общува с него. Не бе си позволявала и да флиртува.

Фиона яде съвсем малко. Мъжете наставаха и се отправиха да изпълняват задълженията си.

— Днес мога ли да заведа Бенджамин до библиотеката? — приближи до него Фиона.

— С Ник.

— Добре.

Усмихна ѝ се, потопен в желанието, което наново го бе обзело. Оставаха ѝ още шест дни. Само шест дни и след това щеше да си отиде? А тя го гледаше така нежно с големите си красиви очи.

Защо ли го гледаше така, сякаш всеки миг щеше да заплаче?

— Добре ли си?

— Не знам.

— Какво не е наред?

— Не знам.

Не само той страдеше. Още броени дни и щяха да се разделят.

СЕДМА ГЛАВА

Останаха сами в кухнята. И Бенджамин бе тръгнал нанякъде. Не говореха. Фиона още чоплеше закуската си и изглеждаше тъжна и притеснена. Тя въздъхна. Доминик бавно повдигна лицето ѝ и я целуна.

Целувката сякаш взриви света около тях. Експлозия от страст разтърси душите им. Тя положи главата си върху рамото му и остана неподвижна. А Доминик сякаш бе кълбо от нерви. Трепереше, дишането му бе учестено. Дори устните му тръпнеха.

Ако Фиона притежаваше поне малко самоконтрол, би се разтревожила от поведението му. Понечи да заговори, но Доминик отново я целуна.

Искаше ѝ се да се нахвърли върху него, но върху раменете ѝ тежаха ограниченията, налагани в продължение на много години от възпитанието на майка ѝ. „Не трябва да правиш това!“ Колко ли пъти го бе чувала... Бе ѝ станало втора природа. Простена.

Доминик реши, че се противи на целувките му. Пусна я и се втренчи в очите ѝ. Бе изтощена и бледа.

— Фиона, добре ли си?

— Не съвсем — прошепна тя.

Доминик не знаеше какво да направи.

— Фиона... — Не знаеше и какво да ѝ каже. Опитваше се да измисли как да я заведе до стаята си и да се затворят там за цяла седмица.

От другото помещение долитаха странни звуци. Мами изпусна един тиган и той пронизително изтрака. Повика някого.

Фиона се взираше в празната чиния пред себе си. Бе пребледняла, само устните ѝ се открояваха върху лицето. Доминик се протегна назад и безпомощно се загледа в нея. Люлееше крака и рошеше косата си.

— Още кафе? — надникна Мама.

И двамата поклатиха глави.

Фиона се изправи и излязоха от стаята, без да продумат. Не усещаха тишината, в която бе потънала къщата. Погледът на Доминик я изгаряше. Целуна я отново. Притисна я до себе си. Тя размаха ръка и опита да проговори, но не се чу никакъв звук. Тръгна бавно към стаята си.

Трябваше да мине известно време, преди Доминик да осъзнае къде се намира. Реши да тръгне към офиса.

А в стаята си Фиона отчаяно се луташе между четирите стени. Молеше се безмълвно на своя ангел пазител за помощ. Оставаха й още цели шест дни. Много неща можеха да се случат. Искаше отново да бъде целувана. Мисълта й бавно се проясни и тя извика Бенджамин. Оправиха леглата си, преоблякоха се и тръгнаха към болницата.

Момчето се забавляваше с големите камиони, които профучаваха по магистралата. Харесваха му.

В болницата завариха майка й да прави първите си упражнения за раздвижване. Поседяха при нея и след това, следвани от Ник, тръгнаха към библиотеката.

— Слушай — рече Ник, — защо не ми разрешиш да шофирам аз? Какъв е смисълът да се движим с две коли? Така мога да ви загубя някъде.

Фиона се усмихна.

— Да не си посмяла! — паникьоса се той. — И през ум да не ти минава. Ако ви загубя от поглед, Лоренцо ще ме убие. Ще ме завлече в гората и ще ме накара сам да си изкопая гроба. Моля те, не ми причинявай това!

Фиона бе въздъхнала и отстъпвайки, му бе обяснила как да я закара до библиотеката.

Влязоха в сградата. Ник и Бенджамин мълчаха, впечатлени от импозантната архитектура. Наложиха се Фиона да спре, за да могат да поразгледат.

Внезапно забеляза, че към тях приближава непознат едър мъж. Гледаше я любопитно и проницателно. Бе доволна, че Ник е с тях.

Ама че глупост! Нали се намираще на обществено място! Нищо не би могло да й се случи. Погледна отново непознатия. Той бе отместил поглед встрани. Наистина бе едър. Просто огромен. Можеше да се обзаложи, че е участвал в не една улична свада. Имаше вид на човек, който знае как да се бие, ако се наложи.

Фиона потрепери, но продължи пътя си.

Не бе много изненадана, когато едрият мъж я настигна и ѝ каза нещо, чийто смисъл тя не разбра. Постепенно осъзна, че той иска да говори с нея.

Ник бе до нея и веднага се обърна към непознатия:

— Какво искаш, приятелю?

— Казвам се Финиг. Приятел съм на Кевин Макбрайд. Той се тревожи за нея. Как си, Фиона?

— Това не е твоя работа — процеди през зъби Ник.

— Ник — заекна Фиона. — Кевин е шефът ми. Добре съм, днес ще му се обадя.

Финиг посочи с брадичка Ник и я попита:

— Да не те заплашва с оръжие този?

Фиона се засмя.

— Не. Кажи на Кевин, че притесненията му се дължат на ирландската му кръв. Просто помагам на майка ми да...

— Не му казвай нищо! — нареди ѝ Ник.

— Не е така, както изглежда. Аз съм напълно свободна — опита се Фиона да обясни, но дълбоко в себе си изпита съмнение. Да бъдеш покорен или пленен — все пак това бяха различни неща. — Кажи на Кевин, че правя всичко по свое собствено желание. Ще му се обадя днес.

— Ето ти телефона. — Финиг ѝ подаде визитна картичка. — Ако ти потрябва нещо, обади се! Постарай се да го запомниш, докато съм тук, искам да се уверя, че никой не ти е попречил.

Фиона прочете номера на глас и рече:

— Трогната съм, че Кевин се безпокои за мен.

Финиг погледна намръщено охраната ѝ и се отдалечи.

— Трябва да поговорим — каза Ник.

Фиона изви въпросително вежди.

— Слушай! Не споменавай името на Лоренцо пред никого. Не казвай къде си отседнала, нито за кого работи майка ти. Разбери, Фиона, това е много важно. Мълчанието е злато.

— Защо е нужна тази тайнственост? Това е нелепо.

— Ние сме богати. Привличаме хорското внимание, както медът осите. Трябва да пазим Бенджамин. Нали си чувала какво правят похитителите на деца, за да докопат пари? Пращат детето ти на части.

Не казвай къде се намира къщата, не казвай нищо. Разбери, много е сериозно.

— Добре. Наистина не знаех.

— Има хора, които мразят името Лоренцо. Не го споменавай. Внимавай!

— Но той е като затворник — възкликна тя.

— Ужасно — потрепери младият мъж, осъзнал значението на казаното от нея. — Но има добри, има и лоши хора.

— За него е опасно, така ли?

— Да. — Ник внимателно я наблюдаваше. — Можеш да ни навлечеш истинска беда, ако разкажеш това, което знаеш. Кой е и къде живее.

Фиона се почувства обидена.

— Свърши ли? — И добави сякаш на себе си: — Нищо чудно, че Бенджамин не е направил и крачка навън от вратите на къщата. Нищо чудно, че не е виждал камион.

— Животът на всеки човек е различен — вдигна рамене Ник — Доминик въплъщава цялата корпорация. Знаеш ли колко хора издържа? Налага му се да работи като луд, за да преживяваме.

— Сигурно има и по-лесни начини.

— На Лоренцо му харесва така.

Ник остана доволен. Бе ясно, че тя не се интересува от Доминик заради парите му. Отдалечи се и измъкна Бенджамин, който се бе скрил под една маса.

Внезапно ѝ стана ясно. Бенджамин е бил научен да се крие и да стои тих и кротък там, където го оставят. Момчето не мръдна, докато Ник не му разреши.

Бе късен следобед, когато се върнаха. Фиона остави чантата си и позвъни на Кевин.

— Фиона! — възкликна той. — Как си?

— Срегнах... някой си Финиг.

— Да. Добре ли си?

— Разбира се. Защо се тревожиш?

— Не ми се обади, а в болницата не ми казаха къде си. Баща ти не ми даде никаква информация. Реших, че си заложница. Искан да ти помогна.

— Много мило.

— Фиона... липсваш ми. Можем ли да се видим?
— Ами... ще слизам тия дни към офиса. Напълно съм заета с...
— Вдигна глава и видя Доминик, който тъкмо влизаше в стаята.
— Фиона...
— Да, Кевин?
— Какво каза?
— Не си спомням. Благодаря ти за грижите. Вече се чувствам по-сигурна. Ще се видим след един-два дни.
Сбогуваха се набързо.
— Неспокойна ли се чувстваш? — попита я Доминик, щом остави телефонната слушалка върху вилката на апарата.
— Не. — Фиона реши, че моментът не е подходящ за спор.
— Каза на Кевин, че сега се чувстваш спокойна. Значи си била спокойна.
Фиона се усмихна. Той сякаш ревнуваше.
— Когато бях в библиотеката към мен се приближи един мъж и...
— Ник ми каза. Някой си Финиг. Познаваш ли го?
— За пръв път го видях днес. Той...
— Той ти е дал телефонен номер, който е трябвало да запомниш.
Каж ми го!
— Доминик!
Името му, произнесено от устните ѝ, предизвика тръпки по тялото на Доминик. Но той продължаваше да я гледа мрачно и изпитателно.
— Плаша ли те?
— Разбира се, че не. Това е глупаво.
Доминик настръхна. Фиона се приближи към него и постави ръката си върху неговата.
— Предполагам, че шефът ми се е разтревожил за мен и е изпратил някого да провери дали всичко е наред. А този човек ме изплаши. Бе толкова едър, че...
— Къде беше Ник? — остро я прекъсна Доминик.
— Там. Като добрия дух! Озъби се на Финиг. Можеш да се гордееш с него.
— А Бенджамин?
— Скри се под масата — засмя се Фиона.

— Ник ми каза, че те е предупредил да не говориш много за нас.
И аз те моля за същото.

— Ще си мълча. Не бих желала да навредя никому.

— Само те предупреждавам.

— Разбирам. И, Доминик, Кевин е много добър човек. Загрижен е за служителите си така, както и ти си загрижен за своите.

— Какви са чувствата ти към него?

— Силни. Преданост, лоялност...

В първия момент Доминик трепна, но после каза:

— Можеш да останеш лоялна.

— Благодаря — иронично отговори Фиона.

— За нищо. Хайде, време е за обяд.

Тя го заобиколи, но Доминик хвана ръката ѝ и я спря.

— Трябваше аз да бъда с теб.

— Всичко е наред.

— Би трябвало да те охранявам. — Той я придърпа към себе си и прошепна: — Искам те, Фиона. — Целуна я нежно, но настойчиво.

Очите ѝ бяха огромни. Чувстваше се уплашена, не бе очаквала, че ще чуе подобни думи. „Какво ли казват жените в такъв момент?“, запита се тя тревожно. Сигурно казват да. Дали някога Доминик е чувал отрицателен отговор?

Синьо-зелените ѝ очи не се отделяха от красивите и мъжествени черти на лицето му. Копнееше за още една целувка.

— Ела! — Доминик я поведе към кухнята.

След време тя не можеше да си спомни действията си, нито пък какво бе яла. Хранеше се автоматично. Долавяше шума от разговорите около масата, но не разбираше смисъла на казаното. Отличаваше само тембъра на Доминик. Знаеше, че я наблюдава.

Скоро всички привършиха и излязоха. Отново останаха само двамата. Той протегна ръка зад облегалката на стола ѝ.

— Ела с мен в зимната къща.

— Не смея.

— Защо?

Тя само поклати глава.

— Не ми вярваш, а нямаш причини да...

— Не се доверявам на себе си — едва намери сили да прошепне Фиона.

Завъртя глава и нежно го целуна.

— Фиона...

— Трябва да остана сама. Не мога да издържам.

— Съзнаваш ли каква болка ми причиняваш?

— А аз? Нима аз не изпитвам болка? — не издържа Фиона на провокацията. — Да не мислиш, че това мъчение ме забавлява?!

— Това мъчение ли е за теб? — Гласът на Доминик бе нежен и топъл.

— Не съм от лед.

— Позволи ми да опитам.

— Престани!

— Ако таиш надежда, че ще се ожения за теб, грешиш. Две съпруги са ми предостатъчни.

Фиона бавно се изправи и тръгна към вратата. Обърна се за миг. Доминик бе свел глава и изглеждаше наранен. Фиона пожела да се върне, да го прегърне и да го утеши. Но вместо това тя изправи рамене и излезе да потърси Бенджамин.

Бе се измъкнал от леглото и тихо си играеше на пода с конструктора. Фиона легна с широко отворени очи на леглото. Страдаше.

Завая. Тъкмо навреме.

Някой почука на вратата. Беше Алекс.

— Може ли Бенджамин да дойде до обора? Намерихме котенцата. Лоренцо се съгласи. Ще го върнем навреме за вечеря.

Фиона кимна. Нямахше да е зле да прекара известно време сама. Намери шапка и яке и ги подаде на Алекс.

Влезе в стаята на Бенджамин и прибра разпръснатите играчки. Оправи завивките и се върна в своята стая. Навън дъждът се лееше монотонно и тягостно. Като настроението ѝ. Внезапно съзря Доминик. Той тичаше между дърветата.

Фиона си призна, че е попаднала в безизходица. Още цели шест дни. Как щеше да ги преживее?

Надникна през прозореца. Доминик вървеше и сякаш не забелязваше, че вали.

Ако беше жена на място, щеше да му каже, че не може да остане повече под един покрив с него.

Решително се изправи, прекоси стаята на детето и спря пред отворената врата на Доминик.

Беше гол. Явно току-що бе свалил мокрите си дрехи.

Пленена от красотата му, Фиона го гледаше безмълвно. Той бавно обърна глава. Лицето му бе мрачно.

Сякаш времето спря. Вън от тази стая светът не съществуваше. Бяха само те двамата.

Като насън Доминик се приближи и я придърпа в стаята. Лекото проскърцване на вратата ѝ прозвуча като грохот от падащи камъни. Целуна я и я прегърна. Тялото му бе като стомана. Отведе я до леглото и се отпуснаха върху дебелия килим пред него. Бавно, в мълчание свали дрехите ѝ.

Фиона стоеше безучастна. Доминик зацелува устните ѝ, врата ѝ, гърдите ѝ. Галеше я безспир, достигаше всяко кътче на тялото ѝ.

Движенията на ръцете му я влудяваха.

Приятно ѝ бе да усеща тялото му върху своето. Протегна се и го прегърна. Ръцете ѝ бавно се спускаха по мускулестия му здрав гръб. Прокара пръсти през косата му.

Тялото му трепереше. Не можеше да чака повече. Извърна се, за да потърси презерватив, и Фиона простена от нетърпение. Ръцете му бяха като чужди. Потърси нов презерватив и захвърли първия.

После отново се обърна към нея. Целуна я. Фиона мълчеше. Само го притисна силно към себе си. Когато проникна в нея, разбра, че е девствена. Това го влуди още повече.

Отново я прегърна. Целуна я. Целува я дълго, без да спира да я гали. Ръката му нежно се плъзгаше по тялото ѝ.

Фиона се изви като струна и притисна гърдите си в неговите. Телата им отново се сляха. Фиона стенеше в ръцете му.

— Не мърдай! — прошепна ѝ Доминик. — Фиона...

Плъзна език към ухото ѝ. От допира му Фиона изтръпна. Искаше ѝ се той да навлиза все по-навътре и навътре в нея.

— Не мога повече — изпъшка Доминик.

— О!

— Фиона!

Тя целуна ухото му, точно както бе направил Доминик.

— Внимавай! — прошепна ѝ той.

— Приятно ли ти е? Харесва ми, когато го правиш ти.

— Фиона! Не издържам.

— Вече? Моля те, недей да свършваш. Искам още. — Тя присви крака и се изви в ръцете му. Това бе мигът, в който Доминик буквално експлодира. Увлечена от лудата страст, Фиона се притискаше все по-силно към него. Двамата прекосиха магическата линия и се озоваха в предверието на рая...

След време осъзнаха реалността на преживяното. Все още лежаха върху килима. Фиона тихо хлипаше.

— Нараних ли те?

— Не — поклати глава тя.

— Защо плачеш?

— Бе толкова... прекрасно, невероятно!

Той я погали и я успокои, мърморейки гальовни слова.

Кой би предположил, че този суров мъж може да бъде толкова нежен?

— Беше прекрасно! — Доминик я целуна. — Благодаря ти. Не мога да повярвам, че си с мен. Не смеех да се надявам.

— И аз те желяех... — Фиона бе искрена.

Той се отдръпна встрани, после се наведе към нея и отново я целуна.

— Стой тук — каза ѝ и се отправи към банята. Донесе влажна хавлиена кърпа, с която я избърса внимателно. — Добре ли си?

— Много по-добре — усмихна се Фиона и се протегна.

— Ти ме влудяваш. Държиш се естествено, не се преструваш. Повярвай ми, не можех да мисля за друга, откакто те видях, не можех да работя. Знаеш ли как се чувствах, когато те миех с онзи дяволски маркуч, а ти беше по бански костюм.

— Нищо не съм направила — оправдаваше се Фиона. — Не съм се държала предизвикателно.

— Сякаш бях изгубил разсъдъка си.

— Но ти с нищо не ми помогна. Целуваш се страхотно. Сигурно си имал много жени.

— Не. Дори не умея да си слагам презерватив.

— Това ме учудва. Не използваш ли предпазни средства?

— Обикновено жените се занимават с това.

— Логично. Трябва ли аз да предприема нещо?

— Не. Аз ще се грижа за теб.

— Имаш ли достатъчно запаси за днес?

Той се изсмя.

— Често съм слушал, че това е най-добрият начин да прекараш един дъждовен следобед. Сега разбирам, че наистина е така.

— Нима съм се забъркал с ненаситна жена?

— Е, не. Дай ми малко време.

Двамата отново потънаха в прегръдките си. Любиха се дълго и нежно целия следобед и никой не ги обезпокои.

Доминик бе изключително нежен и внимателен. Бе уверен, че най-после е намерил рая на земята. Фиона бе свършена.

ОСМА ГЛАВА

Скараха се, щом Фиона понечи да се облече. Доминик не можеше да откъсне очи от красивото ѝ тяло. Фиона притисна дрехите към себе си.

— Къде отиваш? — усмихна ѝ се той.

— Не желая никой да ме вижда гола в стаята ти. Трябва да се прибера.

— Защо?

Тя го погледна изумена, че ѝ се задава подобен въпрос. Не бе очаквала, че ще трябва да дава обяснения.

— Не се обличай! Искам да те погледам. — Доминик положи ръката си върху бедрото ѝ и я погали.

— Луд ли си! Ако остана тук, всички ще... всички ще разберат.

— Те вече знаят — лениво проточи той.

— Как така? — стреснато извърна глава Фиона.

— Видяха ме да се връщам за обяд, после пък видяха, че отиваме заедно да плуваме. Знаят! — Гласът му прозвуча самодоволно.

— О, господи! Как можа да направиш това!

— Нима криеш, че искаш да бъдеш с мен?

— Бях толкова внимателна — отчаяно рече Фиона.

— А аз не. — Доминик бавно се отпусна върху леглото, доволен и горд.

Очите на Фиона се разшириха.

— Какво искаш да кажеш?

— Още онзи ден, когато те заварих да спиш в моето кресло, реших, че трябва да те... имам.

— Морякът! — прошепна удивено Фиона.

Той въпросително изви вежди. Недоумяваше. За какъв моряк говореше тя?

Фиона обу панталоните си и той забрави за какво говореха. Беше съвършена! Но си облече пуловера, който скри изящното ѝ тяло. Щеше

да я заведе на острова, щяха да се съблекат и да бъдат заедно докато... докато не ѝ се насити и не загуби интерес към нея.

— Знам един остров...

— Знаеш ли колко е часът? — ужаси се младата жена. — Почти пет! Къде е Бенджамин?

— Ще се погрижат за него. Ела! Знам един остров...

— Ти току-що каза, че ще се погрижат за Бенджамин!

— Да. А ти ще се погрижиш за мен — засмя се очарователно Доминик.

— Но аз съм тук, за да замествам майка ми. Беше ми казано, че няма кой да се занимава с Бенджамин!

С нетърпелив жест Доминик отхвърли думите ѝ, но в следващия миг осъзна смисъла на казаното и застина.

— Права си — започна той бавно. — Забравих за Бенджамин. Но ти ме омагьоса с красивото си тяло. С хапливия си език също. Наистина те пожелах, още щом те видях.

— И в действителност няма смисъл да стоя тук заради Бенджамин.

Доминик се опитваше да прецени, доколко може да се разгневи, щом прозре хитростите му.

— Ти каза...

— Не можех да повярвам, че си смъртна. Беше повече от съвършена, изящна и красива. Не можех да мисля за нищо друго, освен...

— Освен как да ме вкараш в леглото си.

— Върху килима — поправи я той закачливо, опитвайки се да обърне всичко на шега.

— Аз си имам работа. Трябва да вървя.

— Не! — Доминик стана рязко, демонстрирайки сила, и приближи до Фиона.

— Искам да се махна оттук!

— Бенджамин има нужда от теб. — Гласът на Доминик звучеше увещаващо. — Той е много малък. Има нужда от теб. Остани.

— Доминик, не бива да оставам.

— Ще мисля постоянно за теб. — Очите му блестяха.

— Не.

— Искам да бъда с теб. Искам да бъдем заедно.

— Ти искаш само секс... — Тя разтърси глава и се опита да се изплъзне от ръцете му.

— И секс — призна искрено той. — Фиона, остани с мен. С Бенджамин. Остани тук, където е мястото ти.

— Временно, нали? — едва промълви тя.

— Но на теб ти харесва да се любим.

— Ти си опитен любовник. — Тя наклони глава и потърси очите му. Не издържаше на силата на желанието, която излъчваха те, и притвори своите в желанието си да му устои.

— Стой тук! — Гласът му бе мек.

— Обещах на майка ми и ще остана още шест дни. Не се доближавай до мен във времето, което ми остава.

— Защо? — невинно попита Доминик. — Каква е разликата?

— Голяма. Аз не съм твоя наложница.

Доминик се почувства засегнат.

— Аз не се държах непочтително с теб. Ти ме желаше. Аз те желяех. Защо сега наказваш и двама ни? На теб ти хареса.

— Само този път. Но повече не. Сама не мога да си обясня как се случи. Никога преди не съм била с мъж, както разбра. Не съм жена, която ляга с всеки срещнат.

— И ти знаеше, че не съм човек за семейство — заяви арогантно той.

— Проверявал си го на два пъти вече, нали?

— Фиона...

— Не. Не мога.

Той се изправи. Красотата на тялото му ѝ подежда по магически начин.

— Наистина, Доминик, ти си опитен любовник. Никой досега не бе успял да ме прелъсти и не съжалявам за случилото се. Отивам си.

И Фиона наистина си отиде. Застана под душа в банята и се заплака. После се облече и грижливо се гримира. Боеше се да се срещне отново очи в очи с Доминик. Не бе уверена, че ще издържи. Мислеше за себе си като за безгръбначно и се презираше.

Бенджамин подаде глава. Беше радостно възбуден, а в ръцете си държеше малко коте.

— Фиона! Фиона! Спах в сеното! И котенцата спяха там. Виж! Това е бебе. — Бенджамин не разбираше защо тя не реагира. Истината

беше, че изобщо не чу думите му.

Момчето не престана да бърбори, докато Фиона го преобличаше и не изпускате от ръце животинчето. Тя се ужасяваше при мисълта, че слизайки на вечеря, ще ѝ се наложи да застане срещу Доминик. Как ли щеше да издържи, без да заплаче?

Но той беше излязъл. Фиона остана разочарована. Оплиташе се в противоречия. Уж не искаше да го види, но в същото време копнееше за присъствието му.

Мами не разреши на Бенджамин да вземе котето на масата. Мъжете се забавляваха добре със спора между детето и готвачката.

— Седни и мирувай! — Фиона се дразнеше от всичко около себе си.

Необичайното ѝ поведение предизвика любопитството на мъжете, а Мами я изгледа с уважение.

Следващите три дни ѝ се сториха безкрайни и изпълнени с безнадеждност. Доминик не се появи. Фиона живееше като на сън. Дните и нощите се сменяха, а тя не забелязваше нито съчувствените погледи на околните, нито дори, че Мами се държеше любезно.

На следния ден валя непрестанно. Фиона бе седнала на терасата, загледана в дъжда. Бенджамин играеше на пода, а котето спеше, свито на кълбо. Към тях се присъедини Романо, който седна наблизо и се втренчи в нея. След време тя осъзна, че иска да говорят.

— Лоренцо плува нощем — каза той. — Това не е редно.

Фиона замръзна.

Същата нощ, когато Доминик се върна от езерото, намери Фиона да го чака, седнала на най-долното стъпало на стълбището.

Той спря, невярващ на очите си.

— Плуваш нощно време — отчетливо произнесе Фиона. — Това не е редно.

Нима се притесняваше за него? Току-що му бе заявила, че не бива да плува нощем.

— Кой казва това? — арогантно попита той.

— Доминик — изхлипа Фиона. — Обещай ми, че няма да плуваш сам в тъмното. Може да ти се случи нещо лошо.

Бе се предала.

Доминик захвърли кърпата си и се наведе към нея. Хвана ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи. Целуна я, притискайки я до себе си.

— Фиона...

Взе я на ръце и я понесе нагоре към стаята си.

Фиона не спираше да плаче, но отговаряше на целувките му. Милваше го. Помогна му да ѝ свали дрехите, като се притискаше в него, обзета от лудо желание.

Фиона прекара нощта в леглото му, отпусната в прегръдките му. Любиха се дълго и нежно.

На сутринта Фиона знаеше, че ще остане с Доминик толкова дълго, колкото той пожелае. Бе невероятно. Той се държеше като неин собственик. И когато ѝ каза: „Няма да те пусна да си отидеш“, тя знаеше, че ще стане точно така.

Доминик замина рано сутринта. Фиона се събуди сама, но знаеше, че любимият ѝ ще се върне. Лежеше отпуснато, изпълнена с радостна нега.

След време стана и отиде да събуди Бенджамин. Някоя добра душа бе прибрала кърпата на Доминик, захвърлена на стълбите, и бе почистила мокрите стъпки, оставени по пода.

Доминик се прибра към обяд и се нахрани с мъжете от охраната, чиито погледи блестяха съзаклятнически, а Мами бе изключително внимателна. Доминик с нищо не издаде отношенията им с Фиона, а тя бе зачервена през цялото време.

Алекс отново поведе Бенджамин към обора. Дори и Мами изчезна. Дватамата останаха сами. Ако можеха да се откъснат от мислите си, поведението на хората би им се сторило подозрително. Но те бяха увлечени един в друг и нищо не забелязваха.

Доминик заведе Фиона в стаята си и ѝ подаде малък пакет.

— Това е за теб! — Беше красива гривна.

Тя посегна да я сложи на китката си, но той я спря.

— За глезена ти е.

Думите му предизвикаха странно усещане. За една свободомислеща жена бе малко необичайно да приеме подобен дар.

Фиона остана неподвижна, докато Доминик закопчаваше бижутото около изящния ѝ глезен. На него имаше надпис, който гласеше: „Тя е моя. Д.Л.“.

— На колко други жени си поставял такива гривни? — попита го тя сериозно.

— На нито една. Никога не съм имал желание да притежавам някоя жена.

— Обикновено се възприемам като свободомислещ. Майка ми ме възпита в независимост, а сега се налага да нося тази гривна...

— Ти си свободна да правиш каквото пожелаеш, освен да ме напускаш, длъжна си да спиш в леглото ми и не ти се разрешава да поглеждаш друг мъж.

— Та това значи да бъда твоя робиня!

— Фиона, ние сме родени един за друг. Ние си принадлежим.

— Засега — трезво отбеляза тя.

Доминик не възрази, но му стана неприятно.

— Харесва ли ти подаръкът?

— Не знам.

— Ще го носиш ли?

— Не мога да го сваля. Този секрет...

Би могла да счупи верижката, разбира се, но думите ѝ прозвучаха като обещание.

После Доминик я облада, влагайки цялата си страст, но не промълви нито една любовна дума. И въпреки това беше прекрасно.

Търкулнаха се встрани, а Доминик коленичи в краката ѝ. Пое в ръката си крака, на който бе закачил верижката, вдигна го високо и целуна украшението. „Какъв ли смисъл влага в това наглед просто действие, което той извърши с преклонение“, запита се неспокойно Фиона.

Нееднократно през следващите дни същият въпрос я измъчваше, но нямаше смелостта да го попита. Бе някакъв странен ритуал.

Доминик заведе Фиона в зимната къща. Бе разположена в Уинетка, на брега на езерото.

Къщата бе облицована с италиански мрамор. Фиона бе изненадана, че не бе голяма и го попита:

— Всичките ти съпруги ли са идвали тук?

— Имал съм само две. Никога не са живели тук. — Доминик я изгледа с неодобрение, но Фиона не обърна внимание.

— Откъде са тези картини?

— От различни пътешествия.

— Много ли пътуваш? — В гласа ѝ се долавяше страх. Щеше да усеща болезнено отсъствието му.

— Ти ще идваш с мен.

Двамата отново потънаха в забравата на любовните милувки.

Дойде последният от обещаните десет дни. Майката на Фиона бе преместена от болницата вкъщи. Чувстваше се по-добре, но се налагаше да бъде непрестанно наблюдавана от медицинска сестра. През пролетта се очакваше да се възстанови напълно. Тогава нямаше да има разумна причина да остава повече у дома на Доминик. Но какво ли щеше да се случи дотогава?

Отиде при Кевин Макбрайд и остави заявлението си за напускане. Беше ѝ мъчно да се раздели не само с работата, която обичаше, но и с приятеля, който имаше в лицето на шефа си. Кевин реши да назначи Анджелина.

— Най-доброто нещо, което си правила за мен, бе това, че ме повика да те замествам — призна братовчедка ѝ. Думите ѝ причиниха болка на Фиона.

Сякаш друга жена шофираше на връщане, а не самата тя, толкова особено се чувстваше.

Завари всички да се подготвят за преместването в зимната къща. Мами викаше и строяваше мъжете. Фиона взе Бенджамин и тръгнаха към библиотеката. Ник също бе доволен да избегне тиранията на Мами.

Фиона не вземаше участие в суетнята около преместването. Чувстваше се изоставена и ненужна като пето колело. Никакви задължения, никакви отговорности. Бе любовницата на Доминик. Толкова.

Животът в зимната къща по нищо не се различаваше от ежедневието в лятната.

Мария бе дала на Фиона идеята да организира предучилищна забавачница за децата на живеещите и работещите в къщата. Бенджамин имаше нужда да общува със свои връстници.

След време семейството на Фиона бе поканено на вечеря. Евънс бе типично английско име, а истинските англичани не се впечатляват лесно. Така стана и с близките ѝ.

— Къде е стаята ти? — попита баща ѝ.

Това бе очакван въпрос. Тя заведе баща си в стаята, съседна на тази на Бенджамин, където предвидливо бе преместила вещите си, така че стаята изглеждаше постоянно обитавана.

— Добре ли се държи Лоренцо? Безпокои ме някак...

— Той е джентълмен — излъга Фиона.

— Не му подавай дори и малкото си пръстче. Той е от типа хора, които ти взимат всичко.

Това само доказваше, че баща ѝ познава хората като Доминик.

С настъпването на студеното време Доминик започна да прекарва все повече време у дома. Работеше до късно. Плуването замениха с разходки в гората. Птиците отлитаха и Бенджамин развълнувано им пожелаваше „На добър път“.

— Някои птици отлитат в Тексас, а други в Южна Америка.

Думите на баща му бяха непонятни за момчето. Както и глобусът в библиотеката.

Често през деня Доминик им четеше на глас новините от вестниците. Не четеше приказки на Бенджамин, нито играеше с него, но прекарваше все повече и повече време със сина си. Станаха приятели и Доминик спечели симпатиите на момчето. Все по-често се замисляше върху идеята за училището.

Той заведе детето на ледената пързалка и започна да го учи да се пързала с кънки.

— Пързаят ли се с кънки в Италия? — Фиона бе очарована.

Дните се нижеха бавно. Доминик и Фиона често прекарваха нощите заедно. Неведнъж тя глупаво признаваше, че го обича. А той оставаше поразен от собствените си чувства.

Тя започна да си ляга рано. Събуждаше се, когато Доминик се прибираше късно у дома. Приготвяше нещо за хапване и прекарваше дълги часове, седнала в някое кресло, заслушана в думите му.

Бе ѝ открил лична сметка и ѝ бе предоставил чекова книжка. Но всичко лежеше недокоснато в чекмеджето. Ако видеше, би се разгневил. Ала тя бе твърдо решена да не докосва парите му.

Денят на благодарността бе честван както подобава у дома на Лоренцо. Бяха поканили и семейство Евънс. Смесената група бе шумна, децата изпълваха въздуха с крясъци и смях.

С приближаването на Коледа вълнението растеше. Всеки тайно замисляше подаръците си. Купиха елха и я украсиха. В къщата ухаеше

на прясно опечени сладкиши.

Фиона бе оплела пуловер за Доминик, който прие възторжено подаръка си и гордо го носеше по цял ден. Той пък подари на Фиона изящно колие от диаманти и обеци. Тя не пожела да приеме подаръка. След възникналата кавга Доминик не ѝ проговори цели два дни. След това ѝ купи огромен наръч цветя, които разпръсна из цялата къща.

Леглото бе обсипано с нежни листенца от розов цвят. Лежаха голи. Фиона си сложи обеците, а Доминик закопча колието около шията ѝ.

— Ти си упорит човек — заяви му тя.

Бе чувал и преди тези думи.

А Ник неочаквано се влюби в сестрата на Фиона. Ако се оженеха, Филипа щеше да разбере истината за Доминик, затова Фиона стана по-предпазлива.

— Това са щуротии — рече ѝ Доминик. — Обзела те е меланхолия. Защо не излезеш по магазините? Купи си нова шапка.

— Имам нужда от нова работа.

— Ето пак! — ядоса се не на шега той. — Разполагаш с достатъчно пари. Не ти трябва друга работа.

Задължението ѝ бе да му прави компания и да споделя леглото му.

— За мое собствено успокоение трябва да си намеря някакво занимание.

Той не искаше и да чуе. Нещо повече, забрани ѝ да си търси работа.

Един ден докато обикаляха залите в библиотеката, Бенджамин приближи една аудио кабина, чиято врата бе отворена и напрегнато се заслуша. Внезапно сграбчи ръката на Фиона. Лицето му сияеше.

— Мама! Това е мама — извика той.

— Не, Бенджамин...

— Мама!

— Какво има, Бенджамин? Не разбирам... — Детето я поведе към кабината.

— Мама! Къде е мама?

— Гласът ли?

Момчето кимна.

— Мама чете моята книжка.

Фиона приближи служителката и я попита:

— Кой чете приказката?

— Момент. Да, това е доброволка. Против правилата ни е да съобщаваме имената на сътрудниците си.

— Тя има ли деца?

— Не, доколкото знам. Не е омъжена.

— Можем ли да купим запис на приказката?

— Разбира се.

— Къде е мама? — повтаряше през сълзи Бенджамин.

На път към дома момчето стискаше до гърдите си касетата.

Щом се прибра Доминик, тя приседна до него и попита:

— Коя е майката на Бенджамин? Спомена, че била от Тексас?

— Да. Защо?

— Името ѝ бе особено.

— Тейт.

— Тя никога не те е търсила, нито е питала за Бенджамин. Изоставила ли го е?

— Защо ме разпитваш?

— Неведнъж сме говорили какво си спомнят децата. Днес синът ти направи интересно откритие — и тя му разказа случилото се.

Доминик не каза нищо.

Фиона включи касетофона и двамата се заслушаха в мелодичния женски глас.

— Достатъчно! — отсече Доминик. — Не одобрявам да се преувеличава значението на детските преживелици.

— Това гласът на Тейт ли е?

— Не си спомням.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Как е възможно да не помниш? — Гласът на Фиона бе нежен, но настоятелен. — Тя е била твоя съпруга. Живели сте заедно колко? Две... три години?

— Две. И вече съм я изличил от паметта си.

— Колко мъдро! — Фиона сведе клепачи, за да прикрие раздразнението си. Бе направо невероятно.

Доминик я изгледа остро, но лицето ѝ остана безизразно. Закрачи неспокойно из стаята. Бе разгневен. Приблужи към нея. Тя седеше в креслото му.

Косата ѝ се бе изплъзнала от шнолата и се спускаше върху раменете. Синьо-зелените ѝ очи бяха изпълнени с нежност, която го правеше безпомощен. Той коленичи до нея и я притисна към себе си, точно както бе пожелал да постъпи още първия път, когато я завари заспала в същото това кресло.

— Фиона, обичам те от първия миг, когато те зърнах! — Доминик скри лице в гърдите ѝ. — Омъжи се за мен.

— О, Доминик — засмя се тя. — Когато един мъж прави предложение на дама, той я моли, не ѝ нарежда.

Той се отдръпна назад и я погледна. Очите му бяха тревожни.

— Боя се, че отново губя.

— Боиш се? Та аз те обичам с цялото си същество. Не бих могла да те нараня.

— Ще се омъжиш ли за мен? — опита се той да надникне в очите ѝ.

— Да.

Не би могла да понесе да живее далеч от него.

— Не бих желал да се чувстваш... заставена.

— За теб, Доминик, бих направила всичко. — Гласът ѝ трепереше.

— Не ме изоставяй никога.

— Да, да, да! Никога, никога няма да те напусна. — Целувката, която си размениха, бе невинна. Фиона бе объркана, а и Доминик не се чувстваше по-добре. Бръкна в джоба си и измъкна малка кутийка. Камъкът върху пръстена блестеше с невероятна красота.

Фиона разбра, че предложението за женитба не бе направено импулсивно. Той го бе планирал. Постапи ѝ пръстена, а тя гледаше ръката си, сякаш бе чужда.

— Тежи!

— Ще ти купя още един за баланс.

Фиона се разсмя. Вдигна ръка и се загледа омагьосана в пръстена.

— Бих могла да седна в предната част на локомотив и да осветявам пътя на влака с блясъка му.

— Ще те покрия цялата с пръстени и бижута.

— Бих искала да ме покриваш единствено с тялото си — сериозно му отвърна тя.

За първи път Доминик се почувства сигурен в чувствата ѝ. Страстта му бе просто зашеметяваща. Обичаше я безмерно. Шепнеше любовни слова, без да се замисля, без задръжки.

Следващият ден бе изпълнен с вълнение за всички в къщата. Обадиха се на родителите на Фиона, поканиха ги в къщата и официално съобщиха новината за сватбата. Мария не бе особено изненадана, но думите на баща ѝ я зашеметиха.

— Трябва незабавно да се върнеш у дома.

Доминик не помръдваше.

— Татко?

— Жената се омъжва в собствения си дом. — Думите на баща ѝ звучаха непреклонно. — Не бих желал да останеш тук. Хората ще говорят.

— Но, татко...

— Той има право — съгласи се Доминик.

Фиона въздъхна и потърси помощ от майка си.

— Хайде, момичето ми, ела си у дома — спокойно каза Мария. — Ще приготвим всичко за сватбата.

— Не мога да си позволя голяма сватба — вдигна ръка Доминик.

— Длъжен съм да запазя анонимността си.

Погледна съчувствено Фиона и промърмори:

— Съжалявам, скъпа. Ще трябва да се разделим за малко. Баща ти има право. Трябва да се върнеш у дома. И на Бенджамин ще му бъде мъчно за теб.

Доминик се обърна към баща ѝ и помоли за официална среща.

— Среща? — недоумяваше Нед Евънс. — За какво? Пари ли ти трябва?

— Не — засмя се Доминик. — Бих искал да обсъдим брачния договор.

— Фиона няма зестра. Нашето единствено богатство са децата ни.

— Моето предложение е за обезпечаване на дъщеря ти.

— Нима я купуваш? — не вярваше на ушите си Нед.

Доминик се опитваше да спазва правилата на доброто старо време.

— Ти ще ми я дадеш.

— Ти не познаваш дъщерите ни! Те са съвременни жени. Не спазват старите традиции. Не ни дължиш нищо. Вече плати сметката в болницата. Благодарение на теб за Мария се грижат най-добрите специалисти. Ние ти дължим благодарността си. Но за Фиона не е нужно да плащаш. Ти ще я имаш, защото тя желае това.

Доминик се засмя на бъдещия си тъст и почтително го целуна. Нед смутено извади носна кърпа и обърса очите си.

Все пак Доминик връчи на Нед брачния договор.

— Ще го прочета и ще ти кажа мнението си.

— Трябва да го покажеш на адвокат — настоя Доминик.

— Да. Но не е необходимо. Ако ти нямах доверие, никога не бих пуснал жена си и дъщеря си в твоя дом.

— Адвокат! — не се предаваше Доминик.

— Добре.

— Държиш се като истински италианец, Нед. Така казват хората ми, а това е голям комплимент.

— Благодаря, но аз съм си английски инат — отвърна Нед. — Беязал съм сърцето на Мария. Тя е като хвърчило, подгонено от вятъра, а аз съм човекът, който я връща на земята.

Доминик се засмя.

— Какво е толкова смешно? — Фиона приближи до мъжете. Лицето ѝ сияеше.

— Баща ти не признава, че е заприличал на италианец.

— Знам — намръщи се Фиона. — Много усилия са положили Гарибалди, но без особен успех. Евънс си е Евънс.

— А ти от кои си?

— Повече Евънс. Упоритост и преданост.

— И чувствителност — добави баща ѝ.

Доминик плъзна ръка около рамото на Фиона.

— Съжалявам, че нямам семейство, което да ме представи по подобен начин — каза той.

— Аз мога да сторя това — намеси се Мария. — Ти си добър човек.

— Упорит — уточни Фиона.

— Аз съм човек, който те обича и боготвори. — И Доминик се обърна към Нед Евънс. — Мога ли да се ожена за дъщеря ти?

Нед се усмихна и понечи да отговори, но бе изпреварен от Мария.

— Да!

Когато се срещнаха на следващия ден, Фиона и Доминик имаха чувството, че са били разделени цели месеци. Фиона ходеше всеки ден в къщата, за да се занимава с Бенджамин. Носеше гордо пръстена си и всички ѝ се усмихваха.

Опитаха се да обяснят на детето за предстоящата женитба.

— Ти ми липсваш — оплака се то. — Когато станах, теб те нямаше.

— Какво направи?

— Отидох при татко.

— Добре — отвърна Фиона.

— Татко ми чете... бизнес доклад. И аз заспах — въздъхна Бенджамин.

Фиона се засмя.

— Кога ще се върнеш отново?

— Скоро.

Настъпи Празникът на Свети Валентин, денят на сватбата. Двете семейства и някои избрани приятели се събраха на скромната церемония.

Фиона носеше дълга бяла копринена рокля, семпла и красива. Върху косата си бе положила венец от цветя, преплетен с панделки. Бе толкова прекрасна, че мнозина се просълзиха от умиление.

Всичко вървеше като по вода. С много смях и радост. Бенджамин бе щастлив в компанията на другите деца, присъстващи на празненството.

Фиона го наблюдаваше през цялото време. Собствената му майка никога не бе го виждала, залян от смях, тичащ щастливо и свободно нагоре-надолу. Що за човек бе Тейт, та да изостави детето си?

Храната бе прекрасна. Бяха приготвени специалитети от две различни кухни, които изкушаваха всекиго. Странното бе, че дори пудингът бе придобил вкус на италиански сладкиш.

Фиона получи поздравления от Анджелина и букет от Кевин.

Доминик не свалеше очи от нея. Толкова я обичаше. Тя бе развълнувана, зачервена и не изпускаше ръката му. Не му се вярваше, че бе вече негова съпруга.

Спомни си предишните две сватби, и двете започнали щастливо. Но не бе обичал съпругите си.

Дали и тя го обичаше? Дали бракът им щеше да потръгне? Фиона не бе споменала за брачния договор, който уреждаше издръжката ѝ в случай на развод.

— Тя ще се разведе с теб още на втората седмица — предупреждаваха го адвокатите, смутени от щедростта му.

Дали?

Анджелина хвана булчинския букет, но Кевин не присъстваше. Анджелина му бе обяснила, че Фиона се омъжва в изключително тесен кръг.

Младоженците пиха малко вино. Фиона не отделяше очи от Доминик. Майка ѝ и баща ѝ настояваха Бенджамин да остане до края на тържеството. Но детето бе изтощено от веселбата и заспа рано.

Фиона се загледа в спящото дете. Коя ли беше майка му?

Късно вечерта двамата се прибраха в къщата и се оттеглиха в своите стаи. Доминик вече я наричаше госпожа Лоренцо. Тя все още пламтеше и се смееше непрестанно като истинска младоженка. Но защо се притесняваше от присъствието му? Та те не бяха непознати.

— Разпусни си косата — помоли я Доминик.

— А ако се заплетеш в нея?

— Можеш да ме заплетеш, в каквото пожелаеш. — Доминик свали първо венеца цветя от главата ѝ и бавно разкопча роклята. Тя бе прелестна на слабата светлина на лампата.

— Защо се смущаваш от мен?

— Не знам... — Лицето на Фиона отново се покри с червенина. — Може би защото след тази церемония, за пръв път ще спя с теб законно.

— О, нима сте правила нещо нередно преди, госпожо Лоренцо?

— Понякога... Има някои неща обаче, които ще трябва да приемеш, Доминик.

Ето, започваше се. Той вдигна завивката до брадичката си и попита хладно:

— Какво?

Знаеше добре, че каквото и да поиска, щеше да го получи.

— През зимата — започна тя — ще трябва да топлиш краката ми.

— Мога да го правя. — Доминик взе стъпалата ѝ в ръцете си и започна енергично да ги разтрива.

— После... — Фиона почти мъркаше от удоволствие. — Ще трябва да галиш гърба ми, когато стана бременна.

— Да.

— Трябва да ме изслушваш, когато имам нужда да разговарям с някого.

— Ще те слушам.

— Внимателно?

— Внимателно — повтори Доминик.

— И няма да ми се смееш, ако съм твърде сантиментална.

— Няма! — И той замлъкна в очакване на следващите изисквания.

— Това е всичко. — Тя се притисна към него. — Но искам да ме прегръщаш и да ме целуваш безспир, и да ме любиш всеки ден!

— Нищо друго ли не искаш от мен?

— Не. Това е всичко.

— И нищо друго?

— Е, бих искала да се любим до сутринта.

— Добре. Видя ли условията в брачния договор?

— Не е нужно. Вярвам ти. Ние сме съпрузи за цял живот. В богатство и бедност, в болест и здраве.

— Да. — Гласът му трепереше. — Фиона...

— Толкова съм щастлива, че се оженихме. Бях започнала да си мисля, че завинаги ще остана твоя любовница.

— Не.

За пръв път повярва, че го обича. Тя плъзна ръка по тялото му.

— Бих се радвала да чуя, че ме обичаш.

Доминик я целуна и тя се разтопи в прегръдките му.

— Обичам те, съпруго моя! Нека да ти направя едно бебе.

Пламнала от щастие, Фиона се съгласи.

— Разбра ли за какво те моля?

— Да. Нека заченем детето си по време на медения ни месец.

Доминик бе развълнуван. Бенджамин бе станал факт, още преди да се ожени втори път. Фиона бе третата съпруга, която отвеждаше в брачното ложе. Но тя бе най-прекрасното нещо в живота му. Принадлежеше му изцяло.

— Не би ли искала да почакаш с първата бременност?

— Не.

Те се любиха пламенно. Не бе просто засищане на телесния глад. Бе истинска любов.

— Малко се страхувам — призна Фиона. — Дали нашето дете ще хареса начина, по който живеем...

— Естествено. Ние ще го закриляме.

— Благодарна съм ти, че ме пазеше досега.

— Винаги ще се грижа за теб, Фиона. Обичам те. Ще обичам всичките ни бебета. Няма да бъде както с Бенджамин. Ти ме накара да го опозная. Бяхме свършено непознати, преди да дойдеш при нас.

— Той те обича.

— Да.

Двамата отново потънаха в любовта си.

После дълго лежаха безмълвни. Доминик за пръв път не трябваше да става, за да отстрани презерватива си. Прегърнаха се. Постепенно се унесоха и заспаха.

След време се пробудиха и отново потърсиха телата си. Доминик погали косата ѝ.

— Няма да се оплитам в нея...

Тя го притисна и разпиля косата си върху раменете му. След това легна върху него и започна да го люби. Никога преди не си бе

позволявала подобна волност.

— Кой те научи на това?

— Ти.

— Никога не съм те карал да ме любиш! — Доминик изглеждаше скандализиран.

— Да.

— Шокиран съм! — Но Доминик остана да лежи неподвижен и очарован от съпругата си.

Тази нощ той спа по-дълбоко от когато и да било досега. Тя го бе оставила без сили. Настъпи утрото, а Доминик още спеше. Кога се бе случвало да не наблюдава изгрева? Спеше, прегърнал любимата си съпруга.

Когато се събудиха, се целунаха. Доминик я остави да се измъкне от леглото, макар че отново бе възбуден и я желаше. Промъкна се след Фиона в банята, помогна ѝ да се измие и отново се върнаха в леглото. Той бързо се почувства задоволен, а Фиона го попита:

— Предполагам, че ти доставя удоволствие да се любим без презерватив?

— Ти си моя. Мога да те притежавам, когато пожелаея.

— Добре ли чух?

— Имаш ли нещо против?

— Ти си един арогантен мъж! — засмя се Фиона.

— Задоволен мъж — поправи я той.

— Дали това ще продължи достатъчно дълго, та да успея да закуся?

— Не си спомням да съм те питал дали умееш да готвиш.

— Ами не си се оженил за мен, за да ти готвя.

— Не съвсем. Но би било добре, ако можеш да свариш поне яйца. Само днес, тъй като всички са изчезнали, за да ни оставят сами.

— Затова ли е толкова тихо?

— Да.

— Съвсем сами ли сме?

— Да.

— Значи авторитетът ти няма да пострада, ако ми поднесеш закуската в леглото? Прекарах изтощителна нощ.

— Бедната женица на гладния мъж! — Доминик отново я целуна.

— За какво е гладен мъжът?

— Знаеш прекрасно.

— Да опитаме по-добре яйцата. — Фиона се изправи и леко се намръщи.

— Да не съм те наранил?

— Не. Само кракът ми...

— Но... не те боли много, нали?

— Не.

В кухнята те заедно приготвиха закуската. Фиона бе приятно изненадана, че Доминик ѝ помага. Нареди масата, препече филийки и намери салфетките.

Нахвърлиха се на храната. Бяха прегладнели. По време на тържеството не бяха намерели време да похапнат.

— Обичам те, Доминик Лоренцо.

— Щастлив съм да го чуя. Не би било добре, ако си тук против волята си.

— Бях готова да се омъжа за теб още от първия миг — каза Фиона, смеейки се.

— Ти подронваше авторитета ми непрестанно. Не беше добра и мила.

— Желаех те...

— Би могла да го покажеш по-рано. Не знаех, че ме обичаш, докато не се разсърди за нощното ми плуване.

— Да не си посмял да плуваш отново нощем.

— Не се отдалечавай никога от мен!

— Защо трябва да го правя?

— Защото някой ден нещо може да не ти хареса и да се разгневиш.

— Никога не бих могла да ти се разсърдя, Доминик.

Доминик се усмихна и я изгледа изпитателно.

— Аз нося робската гривна. Нима един роб има власт над господаря си?

— Безкрайна власт... — Доминик я целуна. Знаеше, че тя може да поиска всичко от него и той просто щеше да ѝ го даде.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Семейният живот за Фиона сякаш протичаше в друг свят. На свое име имаше открити сметки, кредитни карти, спестовен влог. Но откри, че в къщата не носеха поща.

— Дори пощенска кутия ли няма? — попита удивена Романо.

— Имаме, но в пощата. Един от нас ходи да взема кореспонденцията.

— Днес ще ходи ли някой?

— Не — отвърна Романо.

— Би ли накарал някого да провери кутията?

— Ще го направим в петък — обясни й Романо любезно.

— Ще отида аз. Дай ми ключа.

Естествено, той „забрави“ за ключа, а вечерта Доминик я попита дали очаква писмо.

— Каква е тази история с пощенската кутия? Защо е тази тайнственост?

— Никаква тайнственост няма. Искаш ли да имаш свой ключ? Кой ще ти пише? Трябва да знаем.

— Рожденият ден на Бенджамин е след три дни — въздъхна тя нетърпеливо.

— О! Нима помниш датата?

— А ти, да не си забравил? Първият ден от пролетта. Купих нашия общ подарък. Има ли нещо специално, което би желал да му подариш?

— Братче или сестриче — засмя се Доминик. Той знаеше, че вече две седмици месечният цикъл на Фиона закъснява.

— Да, сигурно съм бременна. Мами ме кара да уча Бенджамин как се отглеждат котета, но на мен ми приглява от мириса на котешка храна. И кафе не мога да пия. А Мами само се смее.

— Каза ли й колко съм се старал?

— Не, разбира се — почервеня Фиона от смущение.

— Ще ти дам ключ от пощенската кутия. А! Ето, имам един в джоба си.

И така, Фиона ходеше всеки ден до пощата, но в кутията не се появяваха писма. Отмина рожденият ден на Бенджамин, отпразнуван весело в компанията на децата на служителите и братовчедите му.

— Страхотно празненство! — бе коментарът на момчето. — Харесва ми да съм на четири години.

— Трябва да отбележим колко си висок, така ще знаем с колко сантиметра си пораснал следващата година — сети се Фиона.

Тя се стараеше да бъде особено нежна с детето, което не бе получило дори готово отпечатана картичка с поздрав за рождения ден от майка си. Когато отиде да му пожелае, „Лека нощ“, той слушаше приказката, която разказваше майка му. Очите на Фиона се насълзиха. Чудеше се що за коравосърдечен човек е жената, изоставила детето си.

Доминик се прибра около полунощ. С него в стаята се промъкна студеният пролетен въздух. Фиона радостно се хвърли в прегръдките му. Той я обви с палтото си и се целунаха.

Докато Доминик се къпеше, тя му сервира вечерята. Когато той се настани на масата, макар и да съзнаваше, че не желае да обсъжда болезнената тема, Фиона запита:

— Тейт мъртва ли е?

— Защо питаш? — Доминик бе шокиран и озадачен.

— Не се обади на Бенджамин дори за рождения му ден!

Доминик не отговори.

— Що за майка е тя, щом изоставя детето си?

— Тя сигурно си мисли за него.

— Мъртва ли е?

— Не съм чул такова нещо.

За Фиона бе ясно, че малкият Бенджамин бе нещо по-лошо от полусирак. Макар да помнеше добре майка си. А Доминик бе толкова сигурен, че момчето я е забравило. Достатъчно бе само да чуе гласа ѝ и... Децата помнят. Всичко.

Животът им следваше обичайния си ход — всекидневните грижи и занимания. Фиона вече бе сигурна, че е бременна.

— Може би съжаляваш, че забременях толкова лесно — каза тя на Доминик. Имаше семейства, които опитваха месеци, дори години и трудно се получаваха.

Той я погледна изпод полуспуснатите си клепачи и се усмихна някак предизвикателно.

По идея на Мария, Фиона настоя Бенджамин да продължава да се събира с деца на неговата възраст и да организират забавачница три пъти седмично. Доминик обаче не предприе нищо. Само спомена:

— Работи се по въпроса.

— Можем да обучаваме децата на мъжете, които работят за теб. Ще се обадя на майките. Правя го, защото ми се ще да създам повече забавления и контакти на Бенджамин. Толкова е самотен.

— Ти не си му майка — замислено рече Доминик.

— Аз съм всичко, което момчето има! — разгневи се Фиона, но не каза нищо повече.

— Господи! Фиона! Не помислих, че ще се засегнеш.

— Ти каза истината и аз я приемам. Но съм на негова страна. Да расте в компанията само на възрастни е нещастие за едно малко момче.

— Можеш да организираш училището. — Но не бе възторжен. — Може би някои от семействата Евънс и Гарибалди ще се заинтересуват. Без да поемат каквито и да било задължения.

— Не. Ще плащат това, което плащат и в момента за бавачка. — Тя сведе глава, замисли се и добави: — Мъжете трябва да получават по-големи заплати. Не си ли мислил по въпроса?

— Смятам, че имат добри заплати. Какво биха правили без мен?

— А ти какво би правил без тях? — спокойно, но студено го попита Фиона.

Отговор не последва.

— Парите са само средство. Не бъди скъперник.

— Искам да осигуря съществуването на Бенджамин и на новото бебе. Моята империя...

— Преувеличаваш!

Доминик я изглежда мрачно. Все пак тя имаше право. Но не искаше да си признае. Закрачи из стаята, очаквайки обяснение.

— Трябва да вървя в библиотеката — рече накрая Фиона. — Ще се видим довечера.

— Нека Ник те закара.

— Вече говорихме за това.

— Безпокоя се за теб.

— Мога да се справям и сама.

— Но не и с мен — предаде се Доминик и се разсмя.

— Ако опитам, кой знае, може и да успея...

Изненадващо за самата нея, в библиотеката Фиона налетя на Финиг.

— Защо сте тук? — попита го тя.

— Уча се да говоря, да изразявам по-добре нещата, които искам да кажа...

— Но вие се справяте много добре!

— А вие, как сте? — Финиг подбираше думите си внимателно, така както правеше и Бенджамин. — Кевин ще ме пита дали не съм ви виждал. Каза, че сте се омъжила за човек на име Лоренцо. Той... той държи ли се добре с вас?

— Кажете на Кевин, че всичко е наред.

— Добре.

— Познай кого срещнах в библиотека? — попита тя Доминик вечерта.

Той вдигна рамене в недоумение.

— Онзи човек — Финиг. Знаеш го. Кевин Макбрайд го бе изпратил да провери дали съм добре.

— Да, спомням си го. Вече го проверихме. Трудно е човек да го категоризира...

— Какво имаш предвид?

Доминик се замисли и прехапа устни. Не знаеше точно как да ѝ обясни.

— Познава доста странни хора. Познатите му са от всички кръгове и класи, макар нито един да не е криминално проявен. Нищо подозрително не успяхме да открием около него, но все пак не бих казал, че е... как да се изразя, обикновен човек. Не те съветвам да поддържаш връзки с него и да го окуражаваш.

— Не окуражавам никого.

— Никого?

— Само теб.

— Радвам се да го чуя — усмихна ѝ се Доминик.

През следващите месеци Фиона бе отдадена на проучвания и подбор на детски книги, които записваше на касети. Често се сблъскваше с Финиг в библиотеката. Не ѝ приличаше на човек, който прави звукозаписи, а може би на децата им допадаше високопарния му, артистичен начин на изразяване.

Накрая откри, че записите, които Бенджамин просто обожаваше, бяха направени не от друг, а от... Тейт Ламбърт.

Фиона приседна за миг до една маса и обмисли какво да направи. Обърна се към един от доброволците, записващи в момента:

— Кога е ред на Тейт да записва отново?

— Сега ще проверя. — И служителката извади книгата с разписанието на записите, прегледа я, но не откри необходимата ѝ информация.

— Отскоро съм тук — извини се тя смутено. — Не мога бързо да откривам необходимата информация.

— Всички сме били начинаещи — успокои я Фиона.

— А, ето. Открих. Вторник. Идва тук, след като привърши във вестника. След четири. Нещо специално ли искате да запише за вас?

— Не. — Фиона бе съдържана. Най-после бе разбрала, че майката на Бенджамин бе не само жива, но и живееше в Чикаго. Колко странно! Жената, изоставила сина си, записваше приказки за други деца.

И така през една августовска нощ, докато Доминик похапваше, както обикновено в полунощ, Фиона му каза:

— Помниш ли онзи запис, за който ти разказвах? Нали Бенджамин мислеше, че това е гласът на майка му? Това е истина.

Доминик застина и не пророни нито дума.

— Тя е жива — убедено заяви Фиона.

— Да, така е.

— Тя никога ли не е виждала Бенджамин?

— Не.

— Защо? — загрижено попита Фиона.

Доминик не отговори.

— Видях я сред група деца в библиотеката и...

Доминик побесня. Наложил си да не избухне, но му струваше доста усилия. С рязко движение той остави чашата си върху масата и

се изправи. Закрачи неспокойно из кухнята. Това продължи доста дълго. Но Фиона чакаше. Накрая той се обърна към нея:

— Какво ти каза тя?

— Никога не бих разговаряла с нея без твое разрешение, господарю! — Фиона се опита да намали напрежението, макар в ироничните ѝ думи да имаше доза истина. Все пак бе двадесет и седем годишна, но бе приела и още носеше робската верижка на глезена на крака си.

Доминик мълчеше.

— Как е възможно една майка дори да не се обади на детето си за рождения му ден, а в същото време да запълва деня си, като чете приказки на чужди деца в библиотеката?

И този въпрос остана без отговор. Той впери очи в наедриялата фигура на Фиона — новото бебе растеше. Болка прониза сърцето му. Трудно му бе да реши какво да предприеме.

На сутринта вече бе взел решение.

— Бих искал да те помоля да не ходиш повече в библиотеката.

Доминик не допускаше, че нареждането му няма да бъде изпълнено.

— Заниманията ми там ме забавляват — възпротиви се тя. — Разбираш ли, че един от най-големите ни национални проблеми е свързан с неграмотността? Нужни са усилията на всички ни. Имаме нужда от повече доброволци. Ти имаш прекрасен глас. Децата харесват мъжките гласове. Движат се предимно в женска среда. Би ли искал да опиташ?

— Фиона, за какво говориш?!

Бе чувал за психологическа обработка и точно сега Фиона май го обработваше.

— О, господи! Това бебе май се кани да става танцьор.

Доминик сложи нежно длан върху корема ѝ и усети ритането на нероденото същество. Наведе се и нежно я целуна.

— Бедното ми котенце!

— Не се задявай с бременна жена!

— И то в напреднала бременност! — подигра ѝ се той добронамерено.

— Не чак толкова.

Така бе избягнат още един скандал. Но Фиона не се отказа от идеята си да открие истината за майката на Бенджамин. Беше убедена, че е за негово добро. Продължаваше да проучва нещата, без да се издава пред Доминик. Веднъж чу Тейт да казва на едно от момчетата, дошли да слушат приказки:

— Имам син на твоята възраст.

Същата нощ тя отново подхвана темата.

— Тейт знае ли къде е Бенджамин?

— Не желая да слушам повече за това! — Съпругът ѝ беше шокиран.

— Сигурно е така, но аз искам да разбера истината.

Доминик не отговори, само взе възглавницата си и напусна спалнята. Фиона също взе своята и го последва в стаята за гости.

— Защо идваш? — Доминик я изгледа студено.

— Аз съм твоя съпруга. Това, че съм ти казала нещо неприятно, не променя положението.

Той не желаше да се карат и затова замълча. Макар и неловко, Фиона се мушна в леглото. Бе бременна в седмия месец и трудно се движеше.

— Ти също малко ме разочарова, но аз те обичам и вярвам, че все пак си добър — каза му тя откровено. — Инат си, но по душа си добър.

Той скочи от леглото и тя разбра, че е прекалила.

— След като ще спим на едно легло, по-добре да се върнем в спалнята.

Фиона не се предаваше. Бе решена да настоява, докато научи нещо, защото знаеше, че ще минат дни, преди да успее да изкопчи някоя дума.

— Ти я познаваш добре. Защо се държи по този начин?

— Престани!

— Не мога! — Фиона бе развълнувана. — Трябва да ми кажеш истината.

След известно време, прекарано в мълчание, Доминик ѝ каза:

— Първата ми съпруга ми изневеряваше, а втората сама ме напусна. Бе отегчена. Дадох ѝ всичко, което можах, но тя ме изостави. Не ми каза причина. А знам, че тя обичаше детето.

— Ти си я наказал достатъчно. Нали си спечелил родителските права?

Преди да усети, че е изрекла истината, която му причиняваше най-голяма болка, Доминик изкрещя разгневено:

— Няма да обсъждам това! Ти ме влудяваш с постоянното си душене наоколо. Бенджамин си има дом. За него се грижат.

— А Тейт? — Фиона внимателно подбираше думите си. — Как е възможно човек като нея да не поиска да вижда детето си?

— Това не е твоя работа! — И той напусна стаята.

Фиона пак го последва, но той бе побързал да заключи вратата. Тя почука и почака. Никакъв отговор.

— Няма да ти отнемам спалнята — просъска тя. — Махам се. Можеш да се върнеш.

Доминик полежа известно време, докато се успокои, после стана и отиде в спалнята. Фиона я нямаше. Тръгна из къщата да я търси. Извика на няколко пъти името ѝ, но тя не му отговори.

Мъжете от охраната се размърдаха.

— Къде е тя? Виждали ли сте я?

— В библиотеката — отвърна му някой.

Той прекоси коридора и нахълта в библиотеката. Фиона бе седнала в креслото и се бе завила с леко одеяло чак до носа.

— Не си играй с търпението ми! — Гласът му прозвуча тихо, но предупредително.

— Всяко нещо си има граници.

Той я изгледа сърдито, но успя да запази спокойствие.

— Върни се в леглото!

— Няма място за мен там. Ти правиш всичко възможно да ме отблъснеш. Уморих се да се опитвам да те успокоявам.

— Фиона!

— Достатъчно. Щом ти можеш да избухваш и да ме оставяш сама, тогава и аз имам правото да се държа по подобен начин. Отивам у дома на родителите ми. Трябва да обмисля нещата. Ти не си достатъчно зрял, за да поемеш отговорностите на баща. Ще взема и Бенджамин. Ще се видим, когато намериш сили да говориш с мен за нещата, които ме измъчват. Надявам се да го направиш като възрастен човек.

— Няма да търпя това! — В гласа му се прокрадна болка.

— Излизам, махам се!

Фиона стъпи с босите си крака на пода, решена на всичко. Внезапно гневът му отлетя, съзрял робската верижка на глезена ѝ. Господи! Какво бе направил?!

— Фиона... — прошепна меко той.

— Не ме докосвай! — Тя се отправи към вратата, а той стоеше, безпомощно отпуснал ръце. Обърна се за миг и го видя как се отпуска на колене и заравя лице в дланите си от отчаяние.

— Господи, помогни ми! — мълвеше той.

Фиона захвърли одеялото и се приближи към него. Приклепна и го прегърна.

— Доминик! Каж ми, какво те измъчва?

— Аз ѝ взех Бенджамин. Откраднах го. Първоначално съдът даде родителските права на Тейт. Но той е мой син!

— Тя не знае ли къде е? — Фиона бе пребледняла.

— Съобщих ѝ, че е при мен.

— Добре, че поне това си направил. Сигурно е полудяла от мъка. Благодаря ти, че ми каза истината. Не можех да разбера какво става. Трябва да помислим какво да предприемем. Хайде, мили, ела да си легнем. Студено е.

Дълго не можаха да заспят. Лежаха в тъмното, прегърнати, всеки унесен в собствените си мисли. Фиона си даде сметка, че Доминик не бе никак притеснен, че хората от охраната бяха чули скандала. Те му бяха верни и уважаваха всяко негово действие или решение. А Бенджамин?

Детето никога не ще забрави майка си. Как ли понасяше раздялата? Когато видя Томас в болницата, бе останал удивен. Колко ли пъти се е питал защо не вижда майка си? Не бе задавал въпроси. Дали му бяха дали някакво обяснение? И след като бе минала година и половина, чувайки гласа на майка си на записа в библиотеката, си бе спомнил за нея. И всеки ден слушаше касетата. Без да казва каквото и да било на Доминик, Фиона му бе купила още седем касети с гласа на майка му.

Бе разговаряла с Тейт само един-два пъти. Бе станало случайно. И не се учуди, когато през октомври срещна Финиг, който я попита:

— Лоренцо истинското име на съпруга ви ли е?

Бе замълчала.

— Познавате майката на Бенджамин — подхвана Финиг. — Ще ми разрешите ли да направя две-три снимки на детето? Тя е добър човек и това е единственото, за което копнее. Повече от две години не го е виждала.

Фиона бе притеснена. Сърцето ѝ се свиваше от болка и съчувствие, но не смееше да тръгне срещу волята на Доминик. А какво щеше да стане с нея, ако той отнемеше собственото ѝ бебе? Нямаше да го преживее. Дали да разреши на Финиг да снима?

— Е, какво решихте? — попита я Финиг, когато отново се видяха в библиотеката през следващата седмица.

— Не знам — рече смутено тя.

Финиг изгледа многозначително наедрелия ѝ корем.

— Скоро ще родите. Няма да можете да идвате, щом се появи бебето. Тейт е омъжена за един добър мъж, Бил Сойер. Направете им подарък, дайте им снимка на Бенджамин.

— Тя е омъжена?!

— Да. Какво ли не направи съпругът ѝ, за да открие Лоренцо.

— Ще доведе Бенджамин в четвъртък. Ако стане така, че успеете да го снимате...

Финиг погледна със съмнение корема ѝ.

И наистина родилните болки започнаха в четвъртък. В началото Фиона прие контракциите като резултат от притеснението си.

Романо, баща на единадесет деца, не бе сигурен дали да я пусне да излезе. Тя настояваше упорито и той неохотно се съгласи, изисквайки обаче Ник да ги придружи двамата с Бенджамин.

— Сигурна ли си, че можеш да отидеш? — за кой ли път я попита Романо.

— Длъжна съм — гласеше отговорът.

Романо без охота даде съгласието си.

В библиотеката Фиона не забеляза фотограф. Не знаеше дали Тейт е успяла. Наложиха се да тръгне към болницата. Трябваше да мисли за себе си и за бебето.

Доминик бе изплашен за нея, но успя да запази спокойствие.

Бяха се появили непредвидени усложнения и състоянието на Фиона и на бебето никак не беше добро.

— Моля се всичко да приключи благополучно. Не мога да си представя живота без теб — говореше ѝ той. — Ще направя всичко, което пожелаеш. Кажете ми, какво да сторя за Бенджамин.

— Разреши му да отиде при майка си. Тейт толкова го обича! — меко му каза тя.

— Кълна ти се, че...

В този миг на вратата застана лекарят.

— Раждането наистина започва. Не го очаквах толкова скоро. Е, хайде, вървете, господин Лоренцо.

— Трябва да бъда до нея! — възпротиви се Доминик.

— Не сте присъствали на предварителните инструкции — напомни му лекарят.

— Знам, ще я боли, и затова искам да съм до нея.

— И как мислите да ѝ помогнете? В чакалнята вече има двадесет души роднини, които очакват това раждане. Дали ще се намери някой, който да държи ръката ѝ, не, по-скоро вашата...

— Грешите, докторе, аз не се страхувам, ще остана с нея! — упорито настоя Доминик и въпросът приключи.

Доминик наистина стоя до съпругата си, докато новото бебе не се появи на бял свят. Малкият Лоренцо бе крехък и безпомощен. Пред очите на Доминик една след друга се нижеха сцените от раждането на Бенджамин. Спомни си лика на Тейт с току-що роденото момченце.

— Хубаво момченце — заключи накрая лекарят. — Как ще го кръстите?

— Марсело — отговори твърдо Доминик.

— Не звучи много на английски — вметна лекарят.

— Важно е, че звучи на италиански, докторе! — Доминик не отделяше очи от Фиона, която държеше новороденото в прегръдките си.

— Дай Бенджамин на Тейт — промълви измъчено Фиона, унасяйки се в сън. Въпреки мъчителното раждане, на лицето ѝ се бе запечатил щастлива усмивка.

Доминик обаче не предприе нищо. Боеше се, че ако го даде на Тейт, никога вече няма да го види отново. След Деня на благодарността

в канцеларията му се появи Финиг. Това го озадачи. Откъде този мъж беше научил местонахождението му?

— Името ми е Куинтъс Финиг. Знам, че сте направили разследване относно моята личност.

— Да.

— Познавам една жена, чието име е Тейт Ламбърт Сойер...

— Сойер?

— Тя се омъжи. Със сестра ѝ направиха двойна сватба малко след Деня на благодарността в дома им в Тексас.

Финиг говореше бавно и отчетливо.

— Вие не познавате семейство Ламбърт, но заради Бенджамин сте длъжен да се запознаете с тях. Те... тъжат за него. Особено тя.

— Бенджамин е мой син!

— Така е. Бихте ли приели да се срещнете с Бил Сойер?

Доминик бе чувал за Бил. Напуши го смях, че бе изпратил човек като Финиг за посредник.

Финиг започна „преговорите“, като непрекъснато уверяваше Доминик, че Бил нямало да оспорва крайното решение. Все пак се надявал да зачете и правото на майката. Двамата мъже дълго говориха. Доминик се увери, че новият съпруг на Тейт е добър човек, но каза, че единственото, на което би се съгласил, е Тейт да вижда сина си. Но Сойер трябвало да го потърси в офиса му.

Накрая двамата си стиснаха ръце, доволни, че почти са решили проблема.

Малко преди Коледа съпругът на Тейт, Бил Сойер, се срещна с Доминик Лоренцо.

Снегът бе чист и бял и празничното настроение вече бе обхванало целия град. Навсякъде цареше небивало оживление. Служителите от Армията на спасението размахваха весело звънчетата си и празничният звън огласяше улиците надлъж и нашир. Леденият вятър караше минувачите да бързат към топлите си домове, но лицата на всички бяха радостно превъзбудени.

Секретарят на Доминик любезно покани Бил в офиса. Доминик се надигна от стола си и посрещна посетителя.

— Сърдечни поздравления — започна Бил Соьер. — Добре ли са съпругата ви и сина ви?

— Да — сдържано отговори Доминик. — Радвам се, че дойдохте. Седнете, моля.

Бил седна и зачака.

— Научих от господин Финиг, че искате да разговаряме. Заради сина ми, нали?

— Синът на Тейт!

— Той е и мой син.

Бил замълча.

— Тейт получи родителските права наистина — призна Доминик. — Нямах право да го взимам при себе си. Но Фиона, моята съпруга, ме накара да обещаая, че ще го върна на Тейт. Искрено ли искате момчето да дойде при вас? — Той се облегна назад и изпитателно изгледа другия мъж.

Бил бе изненадан. Усмихна се неловко, но изведнъж се изправи и радостно протегна ръка на Доминик.

— Наистина ме изненадахте, господине! Не очаквах...

— О! Не сте очаквали... Наистина много ми беше трудно да взема това решение — рече Доминик и добави: — Момчето много ще ми липсва.

— Уверен съм, че Тейт няма да има нищо против да се срещате. Тя се радва, че проявявате толкова грижи и обич към него.

— Кажете й, че съжалявам за всичко. Не съм предполагал, че ще страда за него. Бях заблуден относно нея. Финиг ми разказа някои неща...

— Как намирате Финиг?

— Интересен човек — призна Доминик. — Не открих нищо подозрително около него.

— Нито пък аз. Кога ще може Тейт да види сина си? Кога можем да го вземем?

— Никак не ми се искаше, да си призная... Той е толкова малък. Гордея се с него. Чудесно момче!

— Подобни проблеми винаги са били трудни за разрешаване. И аз имам дъщеря, която...

— Финиг ми разказа. Разбрах за бившата ви съпруга.

Бил замълча.

— Е, добре. — Доминик вече бе взел окончателното си решение. — Не знам какво трябва да кажа в случая. Нали ми обещахте, че ще мога да виждам Бенджамин, когато пожелае? И да ми идва на гости от време на време? Съпругата ми се привърза към него. Но се притесняваше непрестанно за Тейт и с това още повече спечели сърцето ми... Разбра колко страда тя и... — Очевидно мъката на Тейт бе достигнала до сърцето му.

— Ще попитам Тейт, но мисля, че ще се съгласи.

— Благодаря ви.

— Постъпвате правилно. Мога само да си представя какво ви струва всичко това.

— Да. Ето адреса ми. — Доминик подаде на Бил визитната си картичка. — Предлагам ви да дойдете няколко пъти у дома и момчето да ви дойде на гости, преди да се премести окончателно при вас. Не съм сигурен дали някой знае какво следва да се каже на едно дете в объркана ситуация като тази. Плака толкова дълго, след като го взех от майка му...

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Докато Бил излизаше от стаята, Доминик остана, свел глава — все още не можеше да преживее загубата. Обичаше сина си и искаше да расте пред очите му.

Фиона остави Бенджамин сам в стаята му. Бе изнервена.

Изад ъгъла на къщата се появи чужда кола. Отиде на пръсти до стаята на Марсело. Бебето спеше, щастливо усмихнато. Вълнението ѝ растеше. Чу се извъняване. Тя изтича и отвори вратата. Пред нея стоеше Тейт.

— Най-накрая! — възкликна Фиона.

Тейт я прегърна:

— Финиг ми каза колко упорито сте се мъчила да се свържете с мен.

— Този Финиг — засмя се Фиона. — Същински спасител на света! Радвам се, че ви помогнах. Бенджамин е прекрасно дете.

— Къде е...

— Ето, оттук — усмихна се Фиона през сълзи.

— Тук ли да те почакам, Тейт? — попита Бил.

— Не, ела с мен — покани го тя.

Фиона хвана Тейт за ръка, сякаш бе малко дете, което се нуждае от насърчение и я поведе през коридора към стаята на Бенджамин. Почука.

— Влез — чу се тихо гласче.

Фиона отвори вратата, а Бенджамин се обърна и виждайки гостите, скочи да ги посрещне:

— Здравейте!

— Доминик, това е майка ти — каза му Фиона.

Тейт пристъпи и коленичи пред сина си, който я гледаше с нескрит интерес и вълнение.

— Не — каза детето. — Мама е там! — И то посочи касетофона и побърза да включи касетата.

Тейт мълчеше.

— Мама е, слушайте.

— Да — рече Тейт. — Аз ти чета приказката. — И тя извади от чантата си една книжка. — Ето. Знаех, че ще ти хареса. Много обичах да ти я чета, защото си представях как слушаш.

— Моята книга! Книгата ми! Хайде, прочети ми нещо, мамо!

Бенджамин бе познал гласа ѝ. Седна до нея и се приготви да слуша така, сякаш заниманията им никога не бяха преставали.

Фиона се отдалечи на пръсти. Влезе в спалнята и завари Доминик. Не би могъл да понесе да бъде свидетел на драматичната среща между детето и майка му.

— Не мога да отида отгатък! — измъчено въздъхна той.

— Скъпи, нали знаеш колко страда Тейт за детето? Пък и ти не се разделяш с него завинаги. Ще се виждате. Ще ни идва на гости. — За първи път Фиона видя сълзи в очите на Доминик.

— Колко щастливо дете е Бенджамин! И двамата му родители го обичат прекалено, за да могат да си го поделят — пошегува се Фиона.

— Аз съм един егоист — промълви Доминик.

— Не, скъпи! — Фиона обви с ръце врата му и притисна глава към гърдите му. — Ти просто си упорит. Но аз те обичам повече от всичко друго на този свят. И бог ще те благослови за това, което извърши днес.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.